

Obecní zpravodaj *Ostrožské Lhoty*

Říjen 2020

Čtvrtletník občanů Ostrožské Lhoty

Cena 10 Kč

Naši prvňáčci

Z dalšího obsahu zpravodaje: Český červený kříž slavil, hody, Jan Vaněk z Nového Zélandu, rozhovor s Mirkem Pavelkou, novoknězem Vojtěchem Radochem a Gulášfest.

Vítání prvňáčků na obci a první hodiny ve škole

Foto na titulní straně, poslední straně a koláž: Stanislav Dufka

SLOVO STAROSTY

Starosta Roman Tuháček

Milí spoluobčané,
jak víte, situace ohledně koronaviru se bohužel nejen v celé ČR, ale i v naší obci zhoršila. Předpovídaná druhá vlna pandemie opravdu přišla. Informací o šíření zmíněného nešťastného viru je spousta jak v tisku, tak v médiích. K nařízení vlády pro zpomalení či zastavení šíření viru a k současné situaci jsou různé názory a myslím, že není třeba se k této situaci dále rozepisovat. U některých lidí, kteří se koronavirem nakazili, je průběh bez příznaků, u některých je bohužel těžký až smrtelný. Někteří lidé bohužel musí okusit na vlastní kůži, aby uvěřili danému nebezpečí.

Žádám Vás, abyste situaci týkající se koronaviru nepodceňovali.

Buďme optimističtí a věrme, že se brzy situacelepší, je to na každém z nás.

Přejdeme k příjemnějším informacím. Rád vás seznámím s realizací některých investičních záměrů, které jsou plánované na letošní rok.

Za poslední tři měsíce se nám podařilo realizovat:

Investiční záměr: „Rekonstrukce nevyhovujících podlah a komunikačních ploch, modernizace osvětlení v ZŠ Ostrožská Lhota“

předání staveniště 13. 7. 2020,

dokončení díla 31. 8. 2020,

realizovala stavební firma Kodrta,

cena díla: 1 372 304 Kč,

získaná dotace od ministerstva financí: 1 235 073 Kč,

náklady obce: 137 231 Kč.

Rekonstrukce ve škole týká:

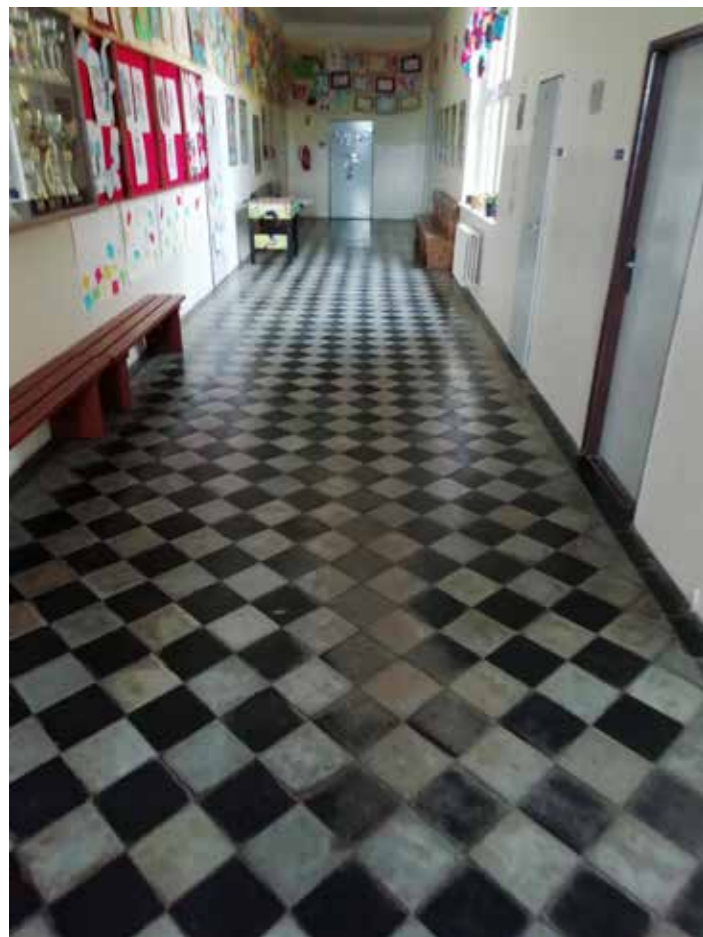
- v učebně D3 je rekonstruovaná podlaha včetně všech konstrukčních vrstev, včetně výměny svítidel a výmalby stěn a stropu,
- na chodbách a na schodištích ve staré budově proběhla rekonstrukce podlah – chodby a schodiště mají nový povrch,
- v učebnách a na chodbách je nové osvětlení,
- jsou vyměněny vstupní dveře a dveře z vestibulu na chodbu v přízemí.

Učebna D3 před rekonstrukcí

Učebna D3 po rekonstrukci

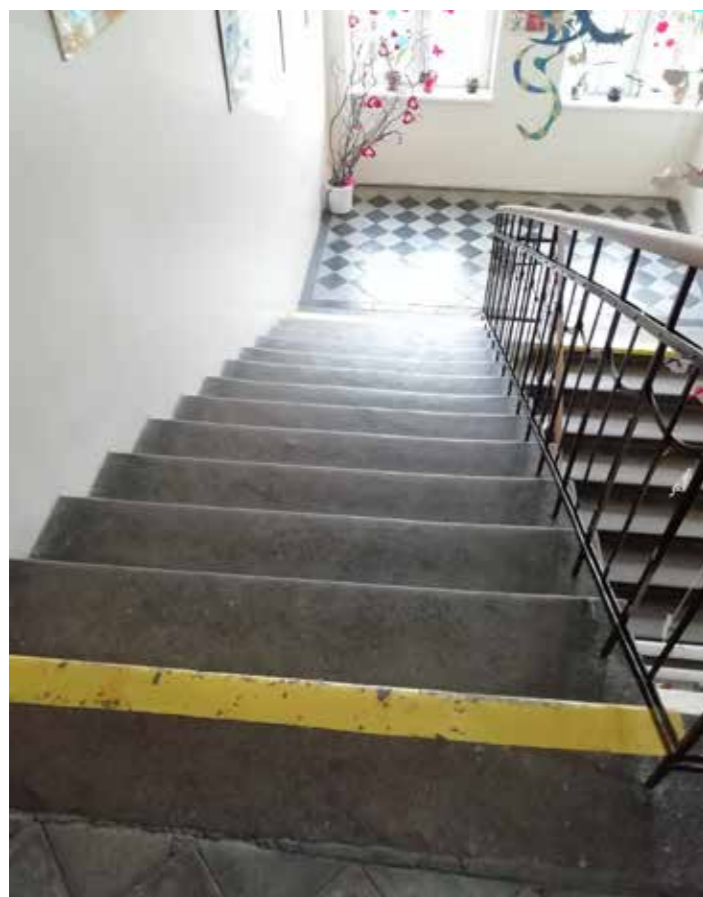
Chodba ve 2. NP před rekonstrukcí podlahy

Chodba ve 2. NP po rekonstrukci podlahy

Schodiště po rekonstrukci

Schodiště před rekonstrukcí

Investiční záměr: „Vybudování nové učebny v MŠ“

předání staveniště 13. 7. 2020,
dokončení díla 9. 9. 2020,
realizovala stavební firma Kodrta,
cena díla: 1 226 105 Kč,
získaná dotace od ministerstva financí: 1 100 000 Kč,
náklady obce: 126 105 Kč.

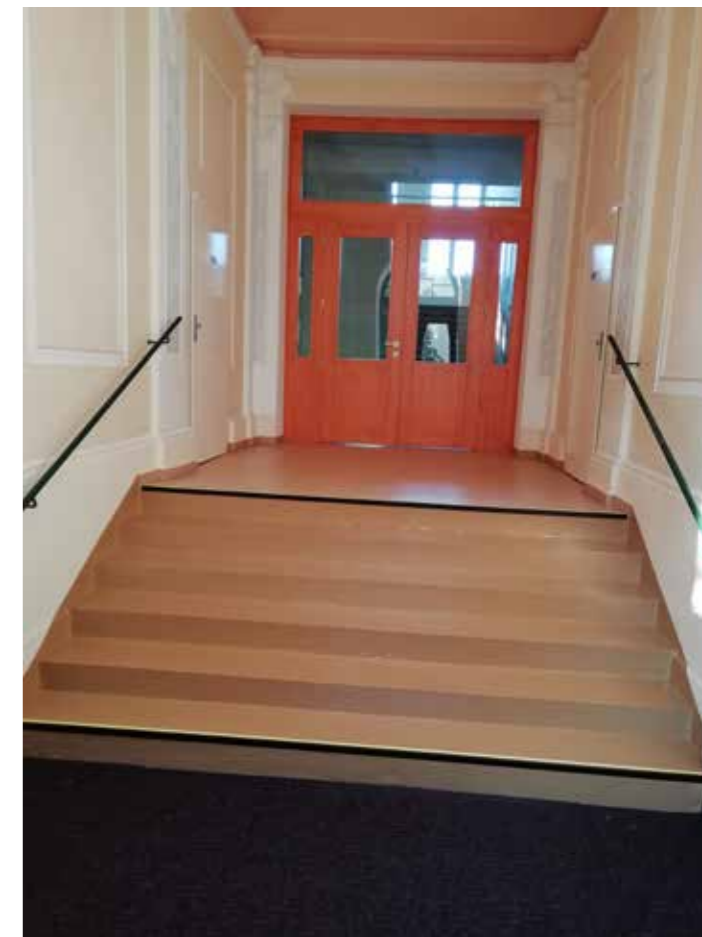
K již vzniklé učebně (vybudované v minulém roce), která bude sloužit k odpočinku dětí, je vybudována nová místnost na hraní a sociální zázemí. Tato nová třída se sociálním zázemím (umývárna, WC a úklid) vznikla ve stávajících prostorách MŠ, které částečně sloužily jako technické zázemí. Nyní řešíme kolaudaci tohoto díla.

Vybudováním nové učebny vzroste kapacita MŠ na 60 dětí z 46. Tento krok (vybudování nové třídy a zvýšení kapacity v MŠ) je důležitý, a to zejména pro zlepšení ekonomiky MŠ a pak také rozvoje bydlení v obci.

Pro rozvoj bydlení v obci probíhá realizace základní technické vybavenosti (inženýrských sítí s komunikací)

Dveře z vestibulu na chodbu původní

Dveře z vestibulu na chodbu nové

pro dalších 13 stavebních parcel (Luby I a Luby II). Předpokládáme, že do tří let v obci přibudou nové rodinné domy pro mladé rodiny s dětmi.

Místnost před rekonstrukcí

Místnost nové učebny před nastěhováním

Nové sociální zázemí nové třídy

WC zaměstnanci, úklidová místnost, úklid + šatna zaměstnanců. Rekonstrukce bude spočívat ve stavebních pracích: výměna rozvodů ZTI, elektro, výměna rozvodů vytápění a repase otopných těles, výměna zařizovacích předmětů, výměna obkladů a povrchů podlah, výměna svítidel, bourací práce, stavební práce – předstěny, odvětrávání, výmalba.

Pro náhradní provoz MŠ jsou využívány prostory tělocvičny. Dokončení rekonstrukce je plánováno na konec října. Začátkem listopadu budou děti zpět ve své již částečně rekonstruované MŠ.

Místnost k nové učebně vybudovaná v roce 2019

Rozpracované investiční záměry:

Investiční záměr: „Rekonstrukce sociálního zázemí a elektroinstalace v MŠ Ostrožská Lhota“ (28. 8. 2020 – plánované dokončení díla do 30. 10. 2020).

cena díla: 2 105 430 Kč

V MŠ nyní probíhá rekonstrukce v místnostech v 1. np a 2. np části mateřské školy: umývárny, WC děti,

Původní stav WC dětí 1. NP

Řez původním vodovodním potrubím

Realizace elektroinstalací

Realizace elektroinstalací (foto RT)

Realizace nového WC

MŠ v tělocvičně

Investiční záměr: „Místní komunikace a inženýrské sítě lokality Luby I – 2. část realizace a LUBY II, Ostrožská Lhota“. (27. 7. 2020)

cena díla dle Sod: 4 933 614 Kč.

Na Lubech probíhá realizace ZTV (základní technická vybavenost – inženýrské sítě a místní komunikace).

Na Lubech I v 2. části (horní část) se jedná o zasítování 7 stavebních parcel a na Lubech II (spodní část) se jedná o zasítování 5 stavebních parcel.

Realizace tohoto investičního záměru je před dokončením, schází dokončit terénní úpravy a kolaudace. Rozvody elektro NN (nízké napětí) a přípojovací skříně na Lubech II a částečně na Lubech I snad stihne společnost E-on realizovat ještě letos. Současně s realizací rozvodů elektro NN na Lubech II společnost E-on zruší nadzemní vedení NN, které nahradí vedením NN v zemi, tudíž zmizí i sloup, který stojí nyní v nové křižovatce.

Před realizací ZTV Luby I 2. část a Luby II (foto Silvestr Mach)

Před realizací ZTV Luby I 2. část a Luby II

Realizace ZTV Luby I 2. část a Luby II (foto Silvestr Mach)

Realizace ZTV Luby I 2. část

Realizace ZTV Luby II

Realizace ZTV Luby II

Brigády spolků

Z čeho mám opravdu radost je, jak perfektně fungují spolky. Udělali kus pořádné práce. Je vidět, že dobrých a nadšených lidí je u nás spousta. Vše dělají dobrovolně pro radost svoji i ostatních.

Brigády pořádají všechny spolky. Tady je ukázka práce jen dvou z nich.

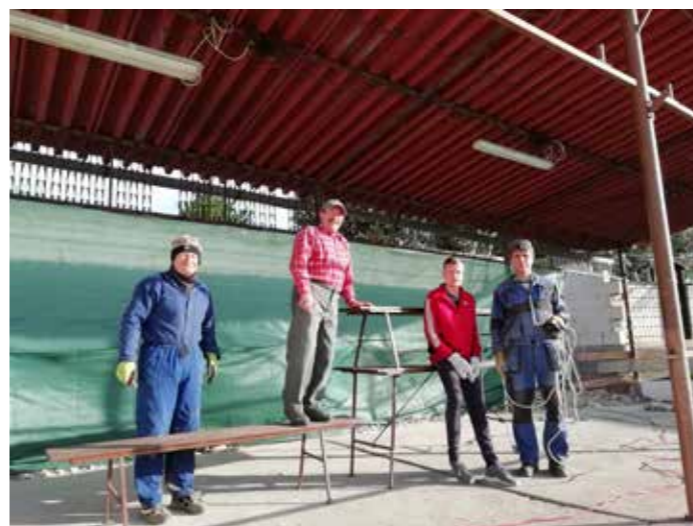
Brigáda turistů – úprava přístupu k Továryšské studánce pod vedením předsedy turistů Mgr. Pavla Žajdlíka

Turisti na brigádě u Továryšské studánky (2x foto Pavel Žajdlík)

Turisti na brigádě u Továryšské studánky

Brigáda SK – rekonstrukce pódia na hřišti pod vedením předsedy SK Josefa Lopaty

Závěrem Vám chci popřát pevné zdraví a optimismus, který je v této době také důležitý.

Roman Tuháček

OBEC OSTROŽSKÁ LHOTA
687 23 Ostrožská Lhota 148

USNESENÍ

ze zápisu č. 3/2020 veřejného zasedání Zastupitelstva obce Ostrožská Lhota
dne 23. 9. 2020

Usnesení 3/20/ 01:

Zastupitelstvo obce schvaluje program zasedání zastupitelstva obce dne 23. 9. 2020.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 02:

Zastupitelstvo obce schvaluje podle § 85 písmene j), zákona 128/2000 sb. o obcích v platném znění, uzavření Smlouvy o zápůjčce s žadatelem ve výši 100 000 Kč na stavební úpravy v rodinném domě č.p. 368.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 03:

I. Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje vyplacení peněžitého daru ve výši 100 000,- Kč žadatelům, oba bytem 687 23 Ostrožská Lhota, neboť žadatelé splnili podmínky pro vyplacení peněžitého daru podle „Pravidel pro poskytování peněžitých darů určených na kompenzaci nákladů spojených s rekonstrukcí starých rodinných domů a s demolicí starých a následnou výstavbou nových rodinných domů v již zasíťovaném území Obce Ostrožská Lhota“.

II. Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota pověřuje starostu obce Ostrožská Lhota podepsat Darovací smlouvu o vyplacení finančního daru ve výši 100 000,- Kč žadatelům dle bodu I. Smlouva je přílohou usnesení.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 04:

Zastupitelstvo obce podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění, schvaluje:

1. prodej části pozemku parc. č. 1115/1 označené v geometrickém plánu č. 938 – 1/2019 jako díl „a“ o výměře 8 m2 v obci a k.ú. Ostrožská Lhota

2. prodej části pozemku parc. č. 4180/1 označené v geometrickém plánu č. 938 – 1/2019 jako díl „b“ o výměře 16 m2 v obci a k.ú. Ostrožská Lhota.

Cena pozemků činí 400,- Kč/m2. Náklady za převod nemovitostech věcí hradí kupující – RNDr. Miroslava Vrbová, bytem Borodinova 5, č.p. 296, Brno

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 05:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota podle § 39 zákona č. 128/ 2000 Sb., zákon o obcích, v platném znění, potvrzuje, že v době od 2.9.2020 do 18.9.2020 byl zveřejněn záměr prodat část pozemku parc. č. 1115/1 označenou geometrickým plánem č. 938 – 1/2019 jako díl „a“ (o výměře 8 m2) a část pozemku parc. č. 4180/1 označenou geometrickým plánem č. 938 – 1/2019 jako díl „b“ (o výměře 16 m2), oba v k.ú. Ostrožská Lhota.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 06:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota schvaluje uzavřít s bankou Česká spořitelna, a.s. Dodatek č. 2 ke smlouvě o úvěru č. 0317177429 ze dne 9. 6. 2017. Dodatek č. 2 je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 07:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota podle § 85 písm. a) zákona č. 128/ 2000 Sb., o obcích, v platném znění, schvaluje nabytí souboru dlouhodobého hmotného majetku od MAS Hornácko a Ostrožsko, z. s., který byl pořízen v souvislosti s realizací projektu „CHODNÍČKY ZA POZNÁNÍM SLOVENSKO-MORAVSKÉHO POHRANIČÍ“ (registrační číslo projektu: 12/015/4210b/672/000001).

Jedná se o majetek: Altán a okolí, Pěšina, Studánka.

Celková účetní investiční hodnota majetku ke dni jeho předání a převzetí činí 486 265,- Kč. Protokol o předání a převzetí stavby je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 10 Proti: 0 Zdrželo se: 0

Usnesení bylo přijato.

Usnesení 3/20/ 08:

Zastupitelstvo obce Ostrožská Lhota neschvaluje návrh výstavby domu za domem na parcele č. 6897 v k.ú. Ostrožská Lhota podle studie zpracované Ing. Jakubem Hubíkem, která je přílohou tohoto usnesení.

Pro: 9 Proti: 0 Zdrželo se: 1

Usnesení bylo přijato.

Společenská kronika

Nouí občanci

Ina Murin, č.p. 513

Aneta Žádníková, č.p. 161

Uzavřené sňatky

Martina Štěpánová

a Erik Pešík, č.p. 523

Lenka Čapková

a Petr Páč, č.p. 6

Zuzana Kapustová

a František Fráňa, č.p. 448

80 let

Anna Štajnochová, č.p. 340

85 let

František Krchňáček, č.p. 88

František Malušek, č.p. 445

92 let

Anna Miklíčková, č.p. 383

Václav Bajgart, č.p. 345

Manželství 50 let

Ludmila a František Straňákovi, č.p. 108

Manželství 55 let

Zdeňka a František Bachanovi, č.p. 25

Marie a Josef Turečkovi, č.p. 292

Úmrtí

Marie Máčková, č.p. 375

Věra Kapustová, č.p. 177

Josef Vedral, č.p. 428

Anna Vaněčková, 283

Milan Adamec, č.p. 75

Božena Bartošová, č.p. 178

Josef Bezděk, č.p. 485

Jsem velmi rád s lidmi, říká novokněz Vojta Radoch

Devětadvacetiletý Vojta Radoch je dalším v řadě Lhoťanů, kteří se rozhodli pro nelehkou kněžskou službu. Zatím posledním lhotským knězem byl P. Mirek Bachan, na jehož první mši před dvaceti lety shodou náhod Vojta ministroval.

„Tehdy mi bylo devět let, a jelikož jsem byl od dětství vedený v rodině k víře, začal jsem brzy ministrovat. Mirek byl tatkův spolužák, bohužel kvůli nemoci hodně vytrpěl a je velká škoda, že předčasně zemřel. Vzpomínám na různé zážitky s ním, ať už na táboře, nebo tady ve Lhotě,“ říká novopečený kněz v rozhovoru pro lhotský zpravodaj.

Vojto, být knězem znamená neustále nějakým způsobem pomáhat lidem. Kde se v tobě tato touha podle tebe vzala?

Nevím přesně. Ale od určitého věku jsem v sobě cítil jakousi starost o lidi, chuť jim pomáhat. Mám to nějak v sobě. Dokonce, když jsem po základní škole přemýšlel kam jít, tak jsem se rozhodl mezi zdravotní školou a „stavárnou“. Udělal jsem si i zdravotnický kurz.

Ale na zdravotní školu jsi nešel.

Ne. Šel jsem na Střední průmyslovou školu ve Zlíně,

obor stavebnictví.

Proč tam?

Oba dědečci byli zedníci, měl jsem k něčemu takovému blízko.

O kněžství jsi ještě vůbec neuvažoval?

Abych pravdu řekl, už na základní škole mně to trochu napadlo, protože, jak už jsem se zmiňoval, byl jsem ministrant. A to už od šesti let. Myslím, že jsem k této službě už nějakým způsobem spěl, ale když je člověk v pubertě, tak má úplně jiné představy a zájmy. Vzpomínám si ale na jednu příhodu ze setkání mládeže na Velehradě v roce 2008. Jedna maminka tam povídala o tom, jak jí zemřely na motorce děti. Velmi na mě její vyprávění zapůsobilo, přiznám se, že jsem se rozplakal. Šel jsem ven, sedl si před velký velehradský kříž a říkal si: Pane Bože, proč jsi něco takového dopustil? Když jsem tam tak seděl, cítil jsem Boží pozvání ke službě.

Takže už jsi byl skoro rozhodnutý?

To ještě nějaký ten rok ne. Přijel jsem z Velehradu, mávl nad tímto rukou a říkal si, že stejně mám ještě dva roky do maturity.

Vojta Radoch těsně po primici se spolužáky ze základní školy.

A po ní?

Šel jsem na vysokou. Byl jsem na Fakultě bezpečnostního inženýrství v Ostravě. Ale nenaplnovalo to mé očekávání. Tak jsem odešel a šel pracovat.

Pořád jsi ještě nebyl rozhodnutý?

Už to ve mně postupně dozrávalo. Přicházely chvíle, kdy se toto povolání ozývalo hlasitěji, a jindy to byl zase spíše takový tichý hlas.

Takže po odchodu z vysoké školy ještě kněžský seminář nenásledoval?

Ne. Ocitl jsem se zpátky ve Lhotě.

Počkej, ty ses vrátil do Lhoty a taky jsi tady pracoval? Takže žádné objevování nového „světa“?

Začal jsem pracovat v bývalém zemědělském družstvu, teď už ve společnosti Ostrožsko.

A co jsi dělal?

Pracoval jsem nejdříve na posklizňové lince a potom jsem ještě dělal přes rok na správě budov. Dřívější správce šel do důchodu, tak mě oslovili.

Co jsi dělal na lince?

Byla to linka, na kterou se vozí obilí z pole, spousta strojů obilí čistí a suší. Je naprogramovaná, ale je potřeba vše kontrolovat. Kromě toho jsem pytlouval obilí a jiné plodiny, které se prodávaly a různé další práce, co bylo potřeba.

Vnímál jsem tě vždycky jako takového veselého a ochotného vesnického kluka, v dobrém slova

smyslu. Prostě někoho, kdo je rád s lidmi na dědině.

Jsi takový, ne?

Já myslím, že ano.

Veselost a muzika patří k tobě. Ty jsi seděl i za cimbálem.

Je to tak. Při střední škole jsem se učil na cimbál, pak jsem chvíli hrával s CM Višňa. Jednou mě oslovil basista Martin Deyl z Hluku, že potřebují cimbalistu do Rakouska. Tak jsem tam s nimi jel. Pak se mě zeptali, jestli s nimi nechci hrát. Kývl jsem, že ano, a tak jsem zakotvil ve Falešnici.

Já si tě vybavuji jako malého, když jsi hrál na harmoniku. Jak ses dostal k cimbálu?

Pokud jde o harmoniku, chodil jsem sedm let na základní uměleckou školu. A hrával jsem na ni velmi často.

A cimbál?

I na ten jsem se učil na Základní umělecké škole v Malenovicích. Měl jsem poslední rok harmoniky a přibrál jsem si k ní cimbál. Samozřejmě jsem ale nikdy žádný extra cimbalista nebyl.

Vypravuji si tě také jako klučinu, který v barvách Maltézké pomoci pomáhal na Velehradě o Dnech lidí dobré vůle.

Ano, tam jsem jezdil pravidelně, poprvé jsem byl s Maltézkou pomocí na Velehradě v roce 2007.

Jak ses k tomuto dostal?

Někde jsem o nich slyšel, když chystali setkání na Velehradě pro vozičkáře a hledali dobrovolníky. Řekl jsem si, že to je zajímavé, že bych mohl jet pomáhat. Tak jsem tam zavolaal, přihlásil se a začal s nimi jezdit. A jezdil jsem až

do loňského roku, kdy jsem už byl jáhen. Nejezdili jsme jen na Velehrad, pomáhali jsme všude možné.

Musela to být pořádně velká změna, když ses z družstva ve Lhotě, kde jsi měl kolem sebe spoustu kamarádů a známých, ocitl v roce 2013 v kněžském semináři v Olomouci. Mezi lidmi panuje přesvědčení, že vystudovat na kněze je hodně náročné. Je?

Je to náročné, protože záběr učiva je opravdu široký. Na teologii jsme měli dějiny, filozofii, jazyky, psychologii, pedagogiku, teologické předměty a další a další věci. Navíc já nejsem jazykově nijak nadaný, neumím dobře žádný světový jazyk, trochu pokulhávám v angličtině, trochu v italštině, do toho byla latina, řečtina a hebrejščina. Když je něco psané latinkou, tak je to ještě dobré, ale hebrejščina je úplně jiné písmo. Ty jazyky se pak používali v dalších teologických předmětech. Někdy to bylo fakt složité studium, ale co je složité, to člověka posouvá dál. Naštěstí je to zdárně za mnou.

Když jsi byl na studiích v Olomouci, řekl jsi, že pocházíš ze stejné dědiny jako P. Antonín Šuránek, patrně nejslavnější lhotský rodák, který byl na semináři spirituálem a napsal i několik knih?

Samozřejmě, když byla o něm řeč, zmínil jsem se, že pocházím ze stejného místa. Dodnes je v semináři studovna, která nese jeho jméno – Šuránkova studovna. V ní jsou mimo jiné seřazena všechna jeho díla.

Která jeho knížka tě nejvíce zaujala?

Rád jsem si přečetl například Dějiny mého povolání, Listy ze semináře, Kukátka, Z celého srdce. Líbí se mi jeho příběhy třeba o tom, jak někoho potkal, jak se vracel ze semináře.

A když ses rozhodoval, jestli půjdeš na kněze, inspiroval tě v něčem jeho příklad?

Ani bych neřekl, byť jsem se samozřejmě s jeho jménem v životě setkal, často o něm slyšel a přečetl si i některé jeho knížky. I v semináři v Olomouci občas zaznělo jeho jméno. Každopádně je pro mě vzorem kněze. Ale velmi mě ovlivnil jeho synovec P. Antonín Dominik, kterému jsem jako malý kluk ministroval. Byl velmi srdečný, usměvavý a zanechal ve mně velmi hlubokou stopu.

Po studiu jsi nastoupil do Valašských Klobouk. Když jsem na tvé první mši na Antonínku mluvil s Valachy, mluvili o tobě velmi hezky. Pochvalovali si, jak umíš mluvit s lidmi, jak se přidáš se zpěvem i muzikou. Zdá se mi, že tě bude nejmíc bavit pohyb v terénu mezi lidmi.

Jsem opravdu velmi rád s lidmi. O tom svědčí i to, že za rok ve Valašských Kloboukách jsem se s místními lidmi velice dobře sžil. Mnoho z nich už znám a poznávám nové a nové. Mám k nim blízko. Papež František říká, že

pastýř má „být cítit“ po ovcích, tak se o to snažím. Když jsem třeba přemýšlel nad dalším studiem, řekl jsem si, že chci nejprve poznat terén.

Jsi tedy rád, že jsi zůstal na Valašsku?

Určitě. Byť my kněží jsme tak trochu vojáci v poli. Biskup řekne, potřebuji tě tam a tam, a já se prostě sbalím a jdu tam, kam mě pošle. Někdy je těžké opustit to, co člověk budoval, ale tak to je. Být s lidmi, to je asi to moje. Učit například děti náboženství je složité, protože někdy jsi našťvaný, jelikož po hodině učení se tě zeptají na něco, co jsi jim během hodiny několikrát řekl. Na druhou stranu to je pro mě škola trpělivosti. Práce s lidmi přináší nejrůznější situace. Jak veselé, tak smutné.

Co máš za úkony?

Záleží, co mi zadá pan farář. V prvním roce jsem jako jáhen jezdil na vesnice učit právě náboženství třetáky. Přípravoval jsem je na první svaté přijímání. Také jsem vyřizoval žádosti o křest, dělal přípravy a potom také křtil. Svým způsobem jsem dělal, co bylo potřeba. Teď už k tomu přibudou úkony spojené s kněžstvím – zpovídání, sloužení mší, návštěvy nemocných a další.

Neobával ses, že tě nadřízení pošlou jinam?

Čekal jsem stěhování, protože většinou se po jáhenském roce kněz někam stěhuje. Ale říkal jsem si: Když mě pošlou jinde, tak půjdu, a když mě nepošlou, tak budu rád, protože lidé v Kloboukách a okolí jsou opravdu srdeční. Byť občas trochu paličatí. Jsem tam ale rád.

Není ti občas smutno?

Myslím, že každému se občas po něčem zasteskne. Výhodou je, že jsme byli v semináři výborná parta kluků. Občas jsme si šli někam sednout, nebo jsme někomu vyvedli nějaký žertík. I po skončení školy se celý ročník na vánoční svátky scházíme, strávíme spolu večer a ráno se zase rozjedeme do svých farností. Během roku se s některými také scházíme. Je důležité mít společenství kněží, protože když někdo žije v rodině, má manželku, nebo nějakou rodinu. Knězi zase nejlépe dokáže porozumět kněz.

Říkáš manželku. Nad tím jsi asi hodně přemýšlel, jestli svým způsobem obětovat manželský vztah, rodinu, případně děti.

Samozřejmě, to jsem zvažoval hodně. Bůh má ale smysl pro humor. Stalo se mi, ještě než jsem šel do semináře, že jsem byl zamilovaný až po uši do jedné holky. Byla nemocná, jel jsem ji navštívit, kecali jsme a ona říká: Nikdy tě nenapadlo, že bys byl knězem? A já na to: Né, to mě nikdy opravdu nenapadlo. Neříkal jsem jí pravdu. Ale je vtipné, že ona to takto vzpomněla. A já se knězem skutečně stal.

Takže žádný pocit samoty?

Takový pocit občas přijde. Ale ten přichází na každého. Jsme na faře tři, s klukama sedneme a pokecáme. A když je

někdy opravdu hodně smutno, tak ono to přejde.

Hodně se debatuje o tom, jestli je správné, že kněz musí být celý život svobodný, bezdětný, měl by dodržovat celibát. Byl bys pro jeho zrušení?

I kdyby byl celibát dobrovolný, tak já už si vybírat nebudu, protože jsem celibát slíbil. Ale když vidím například kamarády řeckokatolíky, kteří mají rodinu, anebo když vidím trvalé jáhny, kteří mají rodiny, tak mám pocit, že se to se službou v církvi někdy bije. Když má takový ženatý kněz nebo jáhen například pastorační povinnost doprovázet jinou ženu, nebo jiná žena si přijde pro radu, tak manželka může začít žárlit. Myslím, že celibát je dobrá věc. Kněz se může zcela soustředit na svou službu a na své farníky.

Mluví se o celibátu na škole?

Mluví, každý, kdo vstupuje na bohosloví, tak počítá s tím, že jednou bude slibovat celibát. Každý si to musí v sobě utřídit, a pokud má nějaké pochybnosti, tak zajde za spirituálem, který nás provází po duchovní stránce studiem, a probírají to.

Zajímalo by mě, jak moc panuje v takovém semináři svoboda vyjadřování. Mohl ses například na cokoliv ptát, cokoliv říkat?

Jo. Když mě něco zajímalo, tak jsem odpověď dostal. Cokoliv je třeba, tak se probeře, když jsme měli třeba nějaké osobní problémy, je tam spirituál, který s námi vše probral. Bylo mu možné říci cokoliv, protože to, co jsme mu řekli, bylo jako zповědní tajemství.

Mimochodem, už zpovídáš? Jaké to je, když se ti lidi svěřují s problémy, které třeba neřeknou vůbec

nikomu jinému?

Už jsem zpovídal. Hned druhý den po vysvěcení jsem se domluvil, že budu zpovídat na Antonínku. Poznal jsem, že takové zpovídání je náročné.

V čem především?

Člověk prožívá starosti jiných, myslí na ně. Kněz si musí říkat, že je pouhým prostředníkem, protože lidé u zpovědi se svěřují Bohu. Já nejsem ten, kdo jim odpouští, odpouští jim Bůh.

Žádají lidé i nějakou radu?

Žádají. Jako nezkušený kněz jsem někdy zaskočený tím, co slyším. Postupně se ale do toho dostávám. Když nevím, tak jim řeknu, aby se poradili s nějakým starším knězem, který má víc zkušeností.

Pozoruješ dění v církvi a vůbec celkově ve společnosti? Patrně víš, že v radě polemik stojí na jedné straně příznivci kardinála Dominka Duky a na druhé nejčastěji příznivci kněze Tomáše Halíka. Bavili jsme se o tomto na škole?

Na škole moc ne, na to má možná každý svůj osobní názor. Pro mě je toto politika a já se do politických debat nepouštím.

Ale co když se tě někdo z věřících zeptá na tvůj názor?

Já si v tomto nepřijdu nějak fundovaný, nebavím se o politice. Samozřejmě, když se mě někdo zeptá v soukromí, tak mu názor řeknu, ale veřejně se tomu snažím vyhýbat. Politikaření nikdy nebylo pro mě. Politika mě nikdy moc nelákala ani nebavila.

Radek Bartoníček. www.Slovackodnes.cz

Vojta Radoch mezi kněžími. Foto: 2x Radek Bartoníček.

Jsou místa a skutečnosti, o nichž by se mělo psát. Nesou v sobě své genius loci, specifickou atmosféru. Sešli jsme se na místě, kde zdejší lid v pokoře sklání svou hlavu, prosí o požehnání, ale především vyznává svou víru. Duch tohoto místa je zachycen i na slavném obraze Joži Úprky. I dnešní poutník tak může čerpat z poselství zde zachyceného. Bylo symbolické, že svou kněžskou cestu začínal P. Vojta Radoch právě zde.

Mluví-li o obraze Mistra Úprky, mluvím o konečném díle. Nevím, kolik skic a studií hotovému dílu předcházelo. Víím, kolik práce a starostí předcházelo Vojtově primiční mši. Farní rada, lhotští hasiči, kuchař, kuchařky a obsluhující, hudebníci a zpěváci, pracovníci obecního úřadu, lhotští farníci, správci kaple z Blatnice i dárci finančních prostředků na pokrytí nákladů.

Všichni udělali víc, než byla jakási „základní povinnost“. Následující příklady atmosféru zachycují:

„Na schůzi hasičského sboru přišli všichni. Probírala se pomoc při Vojtově primiční mši. Bylo nás víc než na výroční schůzi, kdy je pivo a klobása,“ sdělil jeden z organizátorů. A stejný byl i přístup k práci. Stavba a skládání stanů, dovoz a odvoz stabilizačních nádob na vodu, zajištění parkování,

čepování pití, dovoz a odvoz veškerého potřebného vybavení. Od rána do večerní tmy a všichni.

„Je třeba se postarat o sobotní dopolední občerstvení pro pomocníky na Antonínku,“ znělo v pátek odpoledne ze školní kuchyně od kuchaře a jeho pomocnic. I jejich starost o druhé potěšila!

Zdravotní situace v době přípravy nebyla dobrá. Vstřícný krok blatnické farnosti umožnil uspořádat mši na volném prostranství kolem kaple a odvalil pověstný kámen starosti.

A stejný byl přístup všech, kteří svou iniciativou a snahou pomohli. Pro ně všechny byla určena slova chvály návštěvníků mše.

Ať nad tímto přátelstvím a kamarádstvím spočívá duch tohoto místa a této události. Ať spočine na všech, jejichž pomoc, ochota a kamarádství stály na začátku cesty, na níž bude Vojta přinášet poselství Mojžíšových desek, do srdcí lidí vlévat lásku a v duších zanechávat otisk víry. Svým posláním bude sloužit i této zemi a jejímu lidu.

Duch tohoto místa převzal nad událostmi svou moc.

Jsem bohatší o prožitek oné sounáležitosti a dobroty lidských srdcí.

Antonín Jelének

KNĚŽÍ POCHÁZEJÍCÍ Z OSTROŽSKÉ LHOTY

P. Jan Maluš, Dědina 69

*1716 † 1764 vysvěcen 1751

Díky jeho iniciativě mohla vzniknout v Ostrožské Lhotě samostatná duchovní správa.

P. Josef Maluš, Dědina 69

*1748 † 1802, vysvěcen 1772

P. Josef Bachan, Dědina 25

*1895 † 1967, vysvěcen 5. 7. 1921

Mons. P. Antonín Šuránek

- Služebník Boží, Dědina 28

*29. 5. 1902 † 3. 11. 1982

vysvěcen 5. 7. 1926

P. Antonín Dominik, Dědina 28

*25. 6. 1914 † 25. 11. 2004

(pohřben v Ostrožské Lhotě)

vysvěcen 5. 7. 1940

P. Stanislav Šuránek, Dědina 73

*2. 11. 1921 † 15. 10. 1990

(pohřben v Ostrožské Lhotě)

vysvěcen 29. 6. 1948

P. Miroslav Bachan, Záhumní 484

*28. 7. 1968 † 11. 6. 2005

(pohřben v Ostrožské Lhotě)

vysvěcen 28.6.2000

P. Vojtěch Radoch

* 1991, vysvěcen 27. 6. 2020

Zdroj:

www.farnost-ostrozska-lhota.cz

..... Pražské Jezulátko v naší Lhotě

Pětasedmdesáté výročí od konce II. světové války je v médiích připomínáno docela často, tak snad tato informace nikomu neunikla.

Stejně velké výročí, které je s koncem války velmi úzce spojeno, si připomíná i naše farnost. Přesně před 75 lety k nám z Prahy „připutovalo“ Pražské Jezulátko. Farní kronika o této události píše následující: „Po celou dobu války podporovali farníci Útulek slepých dívek v Praze, kde je z farnosti sestříčkou dcera Jana Pavlase z Ostrožské Lhoty.

Z vděčnosti sestříčky věnovaly farnosti krásnou sochu Pražského Jezulátka. Svěcení bylo 30. září. Světitel byl pan kanovník M. Lucka z Ostrožské Nové Vsi. Slavnostní kázání měl P. Vladimír Pícha, člen Maltézských rytířů z Prahy. Průvod krojované mládeže byl přes celou vesnici. Průvod byl filmován. Odpoledne byla slavnost zakončena akademií, při které měl proslov ct. p. bohoslovec Stanislav Šuránek. Při akademii byla přednesena Moravská beseda.

Sošku Pražského Jezulátka nalezneme v mnoha

kostelích a kaplích naší vlasti. Jakým způsobem a za jakých okolností se soška dostala právě k nim, už nevíme. Važme si svých předků a kněží, kteří naši farnost formovali. Před sedmdesáti lety bylo přivezení Pražského Jezulátka do Ostrožské Lhoty obrovská událost a pocta. Slavnost prožívala celá obec a jejich radost byla určitě čistá, upřímná, opravdová, a navíc umocněná z nastalého míru. Nešlo jim o žádnou prezentaci, předvedení se, nalákání davů. Cena Jezulátka byla v té době určitě značná. Symbolické určitě nebyly ani dary tehdejších obyvatel, které sestřám během války zasílali.

Jezulátko během let měnilo své stanoviště. Určitou dobu bylo na bočním oltáři sv. Františka. Až roku 1990 (při malbě kostela) bylo přestěhováno na své původní místo, kde je dodnes. Jestli se ve farnosti v průběhu let vyvinula větší úcta k Pražskému Jezulátku, by nám mohli povědět pamětníci. Jedno je však jisté. V každé době se našly ochotné ženy, které se o Jezulátko vzorně staraly. Všem patří velký dík. Dnes se o Jezulátko stará paní Františka Malušová.

Alka Skřenková

Pražské Jezulátko ve lhotském kostele. Foto: Mirek Pavelka.

..... Mirek Pavelka: Muziku jsme měli „nalajnovanou“ od malička

Perfektní hudební sluch, vynikající muzikanti a obětaví lidé. Tak hodnotí rodinu Pavelkovu Antonín Bartoš ve své knize Když Lhota žila dechovkou. O největší muzikantské rodině v naší Lhotě jsme si povídali s Miroslavem Pavelkou, který hraje v místním kostele svatého Jakuba Staršího na varhany už 35 let. Mimochodem, jeho předchůdce nebyl nikdo jiný než legendární František Kauc. Mirek Pavelka hrál v Kaucově dechovce, kapele Formy a později také v cimbálové muzice Višňa.

Dá se říct, že rodina Pavelkova má muziku zakořeněnou hluboko v minulosti?

Ano. Ze tří bratrů mého dědy byli všichni muzikanti. Děda – František Pavelka – trumpeták, jeho bratr Janek z Míkovic – taky trumpeták a třetí muzikant Jaroslav, zvaný Jaroš – harmonikář z Kunovic. František zůstal ve Lhotě a měl dva syny: Frantu – mého otce, který byl znám jako řidič autobusu, a ten druhý syn, o deset let mladší, se jmenoval Josef. Právě Jožku jsem vnímal tehdy v rodině jako nejvíce nadaného muzikanta nejen co do počtu zvládnutých hudebních nástrojů, ale i jako mistra improvizace. Taktéž jeho harmonizační schopnosti a představitost mu

umožňovaly s lehkostí rozepisovat noty pro celý taneční orchestr. Psal z paměti i to, co slyšel z magnetofonu. Od něho jsem se to snažil taky rychle naučit a měl jsem ho za muzikantský vzor.

Kde se dědové učili muziku? Kdo je k hudbě přivedl?

To netuším, byli samouci. Jako mladí kluci hrávali spolu doma na Kopci. V humně, ve stodole často sami vyhrávali nejen ke zpěvu, ale i k tanci. Víím, že děda dokonce hrával ve štrajchu i na violu. Můj otec Franta začínal v deseti letech u kapelníka Kauce na housle. Mluvil o tom, že se s ním chodilo učit více kluků, jen nevydrželi. Už jako starší školák (pacholek), začal hrávat na housle v kostele při půlnocních a pak u oltářičků, když bylo Boží tělo. Na klarinet mu „strýc Jura Turčinek pod nama“ ukázal základní hmaty a ostatní se naučil velmi rychle sám. On taky naučil Jožku na housle i na klarinet a hrávali spolu v Kaucově velké kapele.

Otec hrával spíš moderní hudbu, nebo dechovku?

V kapele Formy hrával saxofon i klarinet, ale byl kovaný

dechovkář, i když hrával v moderní muzice, tak ten jeho styl byl pořád takový precizně přesný – dechovkový. Ze začátku hrával hlavně s Kaucem. Začátkem šedesátých let i s Hejnou v jazzu a později vypomáhal u Rozmarýnky, kde hrával až do své smrti. Víím, že tehdy muzikanti tak nějak různě přecházeli od jedné kapely ke druhé. Hrál se jazz, taneční hudba, pak se přešlo na dechovku, všechno se to tak nějak prolínalo. Mezi kapelami bývalo tehdy hodně rivality a soupeření. Já jsem to takto vnímat nechtěl. Každý hraje, jak umí...

Měli jste jako děti muziku nalajnovanou od malička?

Asi to tak bylo, že jsme to měli nalajnováno od narození. Už v pěti letech jsem dostal po otci čtvrtky housle. První učitel byl můj otec, ale jeho způsob výuky mě ani trochu ne bavil. Utíkal jsem tehdy jak před housličkami, tak před učitelem. Až v osmi letech mě rodiče přihlásili do hudebky do Hradiště. Tam jsem dojížděl třikrát v týdnu sedm let. Učil mě hrát tehdejší ředitel LŠU František Vávrů. Byl na mne moc hodný, ale taky přísný. A to už mě začala muzika bavit. Cvičil jsem nejen stupnice a etudy, ale hrával i různé houslové koncerty, sólové i s klavírem. Byl jsem tam hrou zapojen taky do různých smyčcových orchestrů. Moc rád vzpomínám taky na mého učitele hudební nauky, pozdějšího varhaníka a dirigenta Svatopluka Karla Dýnku. U nás doma se taky muzicírovalo. Hrály se z not skladby starých mistrů a různá houslová dueta. Se mnou se učila na housle i moje sestra Lidka. Spolu jsme pak hrávali i zpívali v obci při různých školních akademiích, v obřadní síni při svatbách, při vítání občánků a na podobných akcích.

„Jsem moc vděčný i za chvíle strávené v Kaucově dechovce.“

Takže jsi měl hudební zkušenosti, než jsi začal s moderní muzikou?

Jasně, ve čtrnácti jsem to poprvé vyzkoušel na klarinet. První jsem začal chodit hrát na pohřby. Chodilo se ještě z domu. Naučil jsem se proto tři, čtyři pochody a ono

to začalo jít. Po roce k nám přišel Tonda Bartoš, že by v jejich kapele přivítali klarinet. No a do tří měsíců už jsem hrával i plesy s Jendou Galuškou včetně krojových akcí v Luhačovicích, v Opavě-Kateřinkách a dalších. Později i s mým otcem a Jožkou a samozřejmě za účasti mého dědečka – trumpetisty Františka Pavelky. S ním bylo taky v muzice hodně veselo i srandy. Jsem moc vděčný i za chvíle strávené v Kaucově dechovce. Zažil jsem ještě tolik starých legendárních muzikantů místních i přespolních a znám tolik neuvěřitelných historek s nimi, že ještě dnes se tomu s velkou chutí směji.

Rádi si nějakou poslechneme...

Řeknu vám jednu milou příhodu ze současnosti. Náš tradiční rodinný nástroj jsou a byly housle. Téměř každý Pavelka v rodině hrál, nebo hraje na housle. Nedávno mně děcka dokonce koupily k narozeninám nové housle. Udělaly mi tím obrovskou radost. Před týdnem mi řekl vnouček: „Dědo, přines housle.“ Poslechl jsem a začal ladit brnkáním. A on na to: „Néé, to néé tak, to ale mosíš hrát aj s túpalicú(smyčcem)!“ No, řekněte, není to milé? A tak se historie pomalu opakuje a s úsměvem i pokračuje...

Otec byl hlavně dechovkář, ale další členové rodiny hráli spíš taneční muziku. Je to tak?

Ano. Řekl bych však, že jsme ale nastaveni všichni velmi univerzálně. Od vážné hudby přes lidovou až po modernu. Ale je asi fakt, že ta moderní v tom dominuje.

Takže jste v té době hrávali taneční hudbu i dechovku?

Ano. V roce 1973 Jožka Pavelka s podporou hráčů založil velký taneční orchestr pod názvem Efekt. V dechové sekci obsadil Es-alt saxofon Jožka s mým otcem Frantou a krátce B-tenor a zpěv Zdeněk Vlk. Na B-trumpety Franta Žajdlík a Laďa Zelený. A na pozoun hrál Vojta Horký – pozdější kapelník slavné Stříbrňanky. Na elektrickou kytaru hrál Franta Kotačka, na baskytaru Vlastik Křápek a Josef Filípek na bicí. Měl jsem tehdy kolem patnácti roků a tam už jsem začínal na saxofon a zkoušel rozepisovat první noty pro celý orchestr. Byla to nádherná, brilantní kapela. Znělo

Miroslav Pavelka hraje ve lhotské kostele na varhany už 35 let.

to úžasně a já měl pocit, že nám to hrálo „jako orchestru od Gustava Bromy z televize“ (s úsměvem) – to byla krása! Ta plnost a barevnost tónů...jako chrámové varhany v kostele. Byl to tehdy takový trend, prostě to tak frčelo...

Kdo tomu velkému orchestru šéfoval?

Staral se o něj nový kapelník Jožka Pavelka. Frantovi Žajdlíkovi se to pak přestalo líbit hlavně proto, že zkoušky i produkce narušovaly chod jeho dechovky. Takže asi po dvou letech se přirozeně rozdělili. Tím vznikly FORMY. Trend byl tehdy takový, že čím menší muzika, tím lépe se prosadila. V té době bylo na okrese šest, nebo sedm podobných kapel a my jsme se chtěli do této skupiny začlenit.

Od koho vzešel ten impulz založit moderní kapelu Formy?

Určitě to nepřišlo od Jožky Pavelky. Byl vynikající muzikant, co chytil do ruk, na to hrál. Přitom byl ale velmi skromný a veselý člověk, na kterého bylo naprosté spolehnutí. Nebyl však průbojný typ a nepotřeboval si taky jako muzikant tady nic dokazovat. Prostě to tak měl. Víím, že ho oslovili kluci, a to Franta Kotačka (kytara, klávesy), Josef Filípek (bicí), Vlastik Křápek (baskytara), který hrál s námi jen dva roky. Oni totiž už spolu začali zkoušet první moderní bigbeatové písničky. Mně bylo tehdy patnáct. Začali jsme postupně rozjíždět naplno kapelu Formy. Hrál jsem také paralelně, dle možností, ještě i v dechovce. Stejně tak moje sestra Lidka, která zpívala obětavě po celou dobu s námi ve Formách, taky občas vypomohla zpěvem v dechovce u Kauce.

Kdy přišla nejslavnější éra kapely? Ve kterém období jste měli nejvíce kšeftů?

To bylo právě od těch mých šestnácti roků (1974) až do nějakých pětadvaceti. To se rozjelo obrovským způsobem. Hrál se pátek, sobota i neděle tam byla. Už si ani nevzpomínám, že bychom měli volný víkend. Hráli jsme doma ve Lhotě i po celém okrese hradištském a po části okresu hodonínského. Byly to různé „čajáky“, červencové a srpnové noci, v zimě pak jsme hrávali i plesy. Univerzálnost muzikantů a výměna hudebních nástrojů nám bezproblémově dovolovala hrát i tento repertoár. Můj otec s námi hrával B-tenor saxofon i klarinet při lidovkách a zároveň nás jako řidič autobusu vozil.

Pak nečekaně zemřel kapelník Jožka Pavelka...

Byla to velká rána. Náš kapelník Jožka Pavelka ve 31 letech nečekaně zemřel. Byla tam nějaká pauza, ale ne moc dlouhá. Kluci říkali: „No nic, Jožkovi se už pomoci nedá, tak budeme v jeho započatém díle pokračovat, život musí jet dál.“ Aparatura byla pořízena, tak jsem se po půl roce ujal vedení a hráli jsme dál. Ubrali jsme ale už na intenzitě

produkcí. Hrávali jsme i pohodové kšefty tanečních večerů, např. na hotelu Morava v Uherském Hradišti.

Ještě se vraťme k Josefu Pavelkovi. Zemřel hodně mladý. Co se tenkrát stalo?

Postihla ho náhlá mozková příhoda. Přišlo to velmi nečekaně dopoledne v práci. Byla to nesmírná rána a bolest pro celou rodinu. Do tří týdnů po jeho smrti se jim v rodině narodilo očekávané třetí dítě. Nechci o tom dál mluvit.

Bylo to po muzikantské stránce pro tebe náročné období?

V té době jsem to tak nevnímám. S odstupem vidím, že bylo a moc. Hlavně časově. Bylo třeba rozepisovat i noty, přetextovávat zahraniční hity, které se pracně odchyťovaly z rádia, aparatura se dělala většinou „na koleně“, bylo třeba i nazkoušet a hrát. Napsal jsem taky pár vlastních skladeb. Pamětníci si možná vzpomenou na Dívku z kosmu, Disko král, Mám rád Rock'n'roll a další. Do práce se ráno vstávalo před pátou, a když se člověk ani o víkendu nevyspal, tak to náročné bylo. Zvláště, když už pak byla rodina a přišly i děti. Ale já jsem vždycky tvrdil, že všechno mělo být tak, jak to bylo. Hrál jsem do svých 26 let. Přišly pak vážné zdravotní problémy a já všechno raz dva položil.

Tehdy jsi začal hrát v kostele na varhany...

Ano. Je zajímavé, že když jsem položil hraní v kapele, tak souběžně skončil hrát v kostele na varhany pan František Kauc. Přestal hrát ve vysokém věku ze zdravotních důvodů. Už chodil jenom poslouchat do lavic. Pamatuji si, že jsme tehdy nemohli sehnat mému dědečkovi Turčinovi na pohřeb varhaníka. Tak jsem si řekl, že to zkusím. Bylo to na podzim v roce 1985 a mně bylo 27 let. Převzal jsem to pomyslné varhanické veslo a v kostele hraju už 35 let.

Na varhany Tě zaučoval Kauc?

Ochotně mi ukázal základní obsluhu, ale hrát se musí naučit každý sám. Liturgické noty jsem si musel nacvičit vždy doma a postupně to šlo rychle i s pedály. Tak tedy z bigbitové baskytary jsem plynule přešel na varhany v kostele.

Při Noci kostelů jsi měl o varhanách přednášku. Jaký je to nástroj?

Toho by bylo na celou knihu... Mohl bych mluvit o píšťalách, o rejstřících, o vzduchovém mechanismu, pak třeba o zvláštěnostech temperovaného ladění. Takové varhany i s celou chrámovou ozvučnicí mi ale připadají jako jeden malý stvořený vesmír. Funguje tu všechno přesně dle předem daných fyzikálních zákonitostí. Od tvoření zvuku v píšťalách, přes dělení oktávových a kvintových kmitočtů, až po vytváření zvuku v tomto prostoru. Fascinují mě třeba taky přirozené, akustické odrazy tónů v prostoru kostela,

stále se pak prolínající a postupně na sebe se nabalující. Až pak mohutnost této harmonie posledními dozvuky končí, posune se celý akord v závěru asi na vteřinu o pár centů výš (říká se tomu Dopplerův jev). Zřetelně, slyšitelně. Zkuste si to někdy soustředěně poslechnout... No a když se vrátím k tomu zmíněnému vesmíru, tak člověk jako pokračující spolutvůrce tu v podstatě ve své svobodné vůli jen hraje.

Hraní na varhany je časově asi hodně náročné. Mše svaté jsou každý den, k tomu svatby...

Jednoznačně. Bez souhlasu a maximální podpory ze strany mé manželky Olinky by se tato služba dělat nedala. Veškerý náš volný i rodinný čas byl podřízen tomu varhanickému. Jako když jsi stále ve střehu a v trvalé pohotovosti. Vnímali jsme to oba jako správnou cestu. Cítil jsem, že okolnostmi přišlo nějaké zvláštní nasměrování shora, že mám tuto nabídku přijmout a mám dělat tuto muziku. Hraji každou sobotu, neděli a dle možností i ve všední dny. Pohřeb je třeba taky odehrát. To znamená přeorganizovat si i harmonogram v práci. Mše svaté v neděli bývaly dříve dvě. Hrál jsem na ranní i na hrubé, dokonce i odpoledne při požeňování. Říkal jsem si: „Musíš? No, nemusíš. Musíš jenom umřít...“ Ale bral jsem to přirozeně zodpovědně.

Co tě na hraní na varhany v kostele tak baví?

No, úplně všechno. Je to služba nejen lidem, ale i Bohu, a to mi dává smysl. „Muzikantské hřivny“ jsem zadarmo dostal, tak rozdávám. A vůbec, hra na varhany, to je jeden nekonečný příběh. No a taky s kolika zajímavými kněžemi jsem se za těch 35 roků postupně setkal! A kolik to bezvadných lidí kůrem prošlo za ta léta zpěvů ve schole či ve sborech o Vánocích i Velikonocích. Budu s dovolením jmenovat aspoň jednoho za všechny. Je to můj bratranec Kamil Pavelka (syn Jožky), který je již 30 let neodmyslitelnou součástí každého našeho hudebního dění. I když teď bydlí v Blatnici, s celou svou muzikantskou rodinou nám vytrvale vypomáhá hrou i zpěvem ve schole.

Zatím pořád na varhany hraješ, vidíš tam i nějakého svého následníka?

Zatím asi na sebe nikdo

nechce vzít tu tíhu zodpovědnosti. Je to velmi zavazující. Byly tu i tři zdárné pokusy aspoň na záskok z řad mládeže hrajících ve schole na klavír. Všichni se však odstěhovali mimo obec. Často mě střídal taky můj syn Mirek, ale prvenství v tomto má dcera Olinka. Když ještě studovala, hrála hodně často i s velmi pečlivou přípravou. Baví ji to dodnes, když přijede s dětmi do Lhoty, ráda si jde na mši zahrát. Nedělám si však o následníky žádnou starost,

„Rozjelo se to obrovským způsobem. Hrál se pátek, sobota i neděle tam byla, už si ani nevzpomínám, že bychom měli volný víkend.“ Miroslav Pavelka.

protože vím, že nikdo z nás není nenahraditelný. Nepochybuji ani o tom, že Pán Bůh si může klidně sám najít třeba i dalších deset varhaníků, bude-li to třeba.

Po takových

zkušenostech, šel bys do varhanictví znova?

Jakože kdybych se znovu narodil (s úsměvem)? No jasně, že šel. A moc rád bych byl znovu varhaníkem. Pokud bych opět cítil nějaké jasné signály i okolnosti, vůbec bych o tom nepřemýšlel.

Kapela Formy ale pořád pokračuje. Je to tak?

Pokračuje, pokračuje. Poprvé současná generace Forem vystoupila jako překvapení na mých padesátinách v roce 2008. Od tohoto zdařilého okamžiku kluci zapracovali jak na repertoáru, tak na aparatuře. Začali hrát poctivý bigbít nejen pro radost sobě, ale taky pro veřejnost při tanečních zábavách. Začali ve Lhotě hrát sportovcům v sále i na hřišti. Pak přišlo hodně zajímavých produkcí i privátních na různých místech mimo naši obec. Dnes už jde vývoj kapely občas i jiným směrem. Když je potřeba,

Kapela v roce 1977. Nahoře zleva: Miroslav Pavelka - baskytara, Ludmila Pavelková - Malíková - zpěv, Josef Pavelka - klávesy, František Kotačka - elektrická kytara - Dole: Josef Filípek - bicí a František Pavelka - saxofon.

tak kluci vyběhnou a zahrají, jako třeba nedávno na Antonínku. V červnu 2020 zahráli s Kamilem a celou jeho rodinou parádní rockovou mši na První motorkářské pouti. Byl to ale bigbít, jak má být, včetně vlastního kvalitního nazvučení. Všiml jsem si, že i drsní chlapi – motorkáři zpozorněli a se zájmem poslouchali. Možná taky trochu překvapení a zaskočení, že i tady to tak jde zahrát. Kluci jsou muzikanti tělem i duší, chtějí dělat muziku i nadále, ale netlačí na pilu. Kapela tu svou tradici pořád má a kluci ji drží. Mají svoji vlastní moderní aparaturu a hrají tak, jak to poprávka vyžaduje, a co je baví...

O pokračování tradice muzikantů v rodině Pavelků tedy nemáš obavy?

Určitě nemám, ani mít nechci. Víte to i vy, kdy je Pán Bůh nejvíce pobaven? Když začne člověk plánovat (s úsměvem). Ale vážně, všechny naše čtyři děti – Mirek, Roman, David i Olinka – muzikantskou štafetu převzali a každý z nich hraje na vícero hudebních nástrojů. A zatím při šesti malých vnoučatech už ty čtyři starší zřetelně vykazují hudební talent. Ty, které umí aspoň trochu mluvit, už zpívají. Pokud jim to rodiče stejně „nalajnují“, tak jako my jim (s úsměvem), pokračovat bude jistě i tato

mladá již pátá generace Pavelků. Ono to většinou není tak o dětech, ale právě o trpělivosti jejich rodičů.

Muzika tě naplňuje a naplňovala celý život?

Je trvalou součástí mého života, dává mi radost i naplnění. Mám ale i mnohé jiné zájmy a koníčky, které mě velmi obohacují. Díky tomu jsem se v průběhu života mohl lehce najít i třikrát v rozdílných povoláních. Tak to bylo postupně i s muzikou. Právě toto široké spektrum zájmů mně dává i spokojený pocit z naplněného života. Avšak bez sdílení této radosti s rodinou, která byla pro mne vždy prioritou, by tato plnost nebyla pro mne úplná. Tímto rozhovorem vnímám i kus předané historie. Vidím za tím taky pocitově sdělené svědectví jednoho vesnického muzikanta a varhaníka zároveň.

Stanislav Dufka

Skupina Formy. V této sestavě hrála kapela na padesátinách Miroslava Pavelky v roce 2008. Nahoře zleva: Roman, Olinka, Kamil, David. Dole zleva: Mirek mladší, Mirek starší. Foto: 3x archiv Miroslava Pavelky.

Na obci přivítali sedm dětí. Doprovod musel být v rouškách

Podruhé v letošním roce se na obci uskutečnilo slavnostní vítání nových občánků Ostrožské Lhoty. Tentokrát muselo být dle nařízení vlády o pohybu osob v uzavřených prostorách v rouškách. Opatření se netýká dětí do dvou let věku a vystupujících dětí.

Druhou neděli v září bylo zástupci obecního úřadu přivítáno celkem sedm miminek. Vítání bylo tentokrát rozděleno na dva slavnostní akty. Děti vítaly matrikářka Hana Havlíková, zástupkyně obce Milena Dominiková a Alena Lopatová. Do slavnostního dopoledne se zapojily i přednášející děti.

Druhou neděli v září bylo v naší Lhotě přivítáno celkem sedm miminek. Bez roušek se fotilo před obecním úřadem. Foto: 2x std.

Na obci byli přivítáni:

Eliška a Zdeňek Trojkovi s dcerou Marikou, Ludmila a Miroslav Pavelkovi s dcerou Anastázií, Julie a Marek Horský se synem Jonášem, Alena Mikličková a Tomáš Polák se synem Šimonem.

Hana a Michal Galuškoví se synem Lukášem, Diana a Vít Lopatovi s dcerou Alžbětou, Andrea a Lukáš Bajgartovi se synem Matthewem.

Stanislav Dufka

POZVÁNKA

Obec Ostrožská Lhota a Antonín Bartoš Vás srdečně zvou na:
Slavnostní křest knihy o lhotských muzikách:
Když Lhota žila dechovkou
 aneb *Životní vzpomínky muzikanta Antonína Bartoše z Ostrožské Lhoty.*

Křest se uskuteční v sále Obecního úřadu v sobotu 5. prosince v 19 hodin.
 Během večera zahraje **Antonín Bartoš a FAŠANKBEND**. Večerem vás provede Eva Zajícová.

Občerstvení je zajištěno. Tož dojděte – těšíme sa na Vás.
 Sledujte aktuální koronavirovou situaci a stránky obce. V případě nepříznivé situace bude akce přeložena.

Červený kříž slavil 70. Vaše činnost je excelentní – chválil starosta

Lhotská skupina Českého červeného kříže oslavila druhý červencový čtvrtek 70. výročí od svého založení. Červený kříž vznikl v Ostrožské Lhotě v roce 1950. V zaplněném sále obecního úřadu se sešli členové a jejich příznivci na slavnostní schůzi, kterou vedla předsedkyně lhotského spolku Milena Dominiková. Na úvod seznámila zaplněný sál se začátky Červeného kříže v naší Lhotě.

Na slavnostní schůzi byl přítomen také starosta obce Roman Tuháček, který vyzvedl činnost výboru a pochválil aktivitu spolku. „Velká gratulace k vašemu významnému výročí. Pochvalu také zaslouží váš výbor za to, co pro vás tvoří. Vaše činnost za uplynulý rok je úplně excelentní. Do budoucna vám přeji, aby se vám dařilo, abyste pořád fungovali. Přeji vám, aby se vám podařilo nabrat mladé lidi a předat jim zkušenosti. Přál bych si, aby červený kříž fungoval v naší obci minimálně dalších 70 let,“ řekl mimo jiné starosta naší Lhoty.

Po slavnostní schůzi zahrála k tanci i poslechu kapela FAŠANKBEND

pod vedením Jaroslava Dominika.

Lhotský červený kříž slavil 70. výročí od svého vzniku. Slavnostní schůze byla vlastně v naší Lhotě první větší společenskou akcí po koronavirové pauze. V zaplněném sále seděla také Ludmila Žajdlíková, jedna z mála členek, která si pamatuje začátky spolku. Vzpomínala, jak se do červeného kříže dostala.

„Tehdy nás verboval do červeného kříže pan učitel Kuřina. Vedoucí spolku byl Joža Kaucv Pastuškách. Jako členky jsme měly požární hlídky. Tehdy se mlátvalo na place, tam, kde je dnes ta asfaltová plocha. Vytvořili se dvojčlenné hlídky a pozorovali jsme, aby se nic při mlácení nezapálilo.“

Ludmila Žajdlíková se díky členství v jednom z nejstarších lhotských spolků později také vdala.

Ludmila Žajdlíková našla v červeném kříži manžela

„Tehdy tam měl hlídku i můj budoucí manžel Jaromír. My jsme se tam prakticky dali dohromady. Mně bylo 18 roků, za dva roky jsem se vdávala,“

Ludmila Žajdlíková na lhotském hřišti při letošních hodech. Foto: std.

prozradila a přidala další vzpomínku.

„Ještě si pamatuju, že zasedání červeného kříže bylo v baráku u Vaštíků, jak bývala pekárna. Schůzovalo se navrchu. Potom jsme měli klubovnu, jak je dnes fara. Tam jsem před schůzí chodila topit. To bylo vždycky v neděli odpoledne – až po požeňání. A ještě byla klubovna tam, kde je dnes pošta, tam jsem také chodila topit,“ zavzpomínala Ludmila Žajdlíková.

Stanislav Dufka

Statistiky Českého červeného kříže v Ostrožské Lhotě

**K 1. 7. 2020 má 146 členů:
132 žen, 14 mužů.**

Nejstarší členky:

DOMINIKOVÁ BOŽENA (Chříb) – 89 let,
MATUŠTÍKOVÁ MARIE (Dědina č.p. 15) – 89 let,
ZALUBILOVÁ MARIE (Hájek) – 88 let,
HEJTMÁNKOVÁ MARIE (Burešín) – 88 let,
FILÍPKOVÁ MILADA (Záhumní) – 87 let,
KRÁTKÁ MARIE (Lánka) – 87 let,
ŠTĚPÁNOVÁ LUDMILA (Lánka) – 87 let.

Nejstarší členové:

MACH JOSEF (Zahrada) – 85 let,
PÁČ JOSEF (Záhumní) – 83 let,

FOJTÍK JOSEF (Na Kopci) – 82 let,
MACH VÁCLAV (Lánová) – 82 let,
RADOCH FRANTIŠEK (Lánová) – 82 let.

Nejmladší členka: PĚNČÍKOVÁ KATEŘINA – 27 let.

Nejmladší člen: FOJTÍK JOSEF mladší – 35 let.

Nejčastější ženské jméno:

MARIE – 38 členů, LUDMILA – 23 členů, JARMILA – 8 členů.

Nejčastější mužské jméno:

JOSEF – 5 členů, FRANTIŠEK – 3 členové, PAVEL – 2 členové.

Nejčastější příjmení:

DOMINIK - DOMINIKOVÁ – 8 členů, RADOCH - RADOCHOVÁ – 7 členů,
MACH - MACHOVÁ – 6 členů.

První „ČAJ O PÁTÉ“ se uskutečnil 23. 2. 2012.

Statistiku zpracovala Soňa Ratajská

Český červený kříž v Ostrožské Lhotě – historie a současnost

Před založením organizace ČSČK v Ostrožské Lhotě poskytovali první pomoc občanům pouze hasičští samaritáni a samaritánky ve spolupráci s jednou zdravotní sestrou v obci paní Květoslavou Barušovou z Hájků. Existovala i spolupráce porodních babiček, například, „panímámy“ Pavlasové a její dcery Bělinky (na Chříbě u mostu), dále paní Kateřiny Křápkové z Burešína a paní Josefy Křápkové z Dědiny.

K hasičským samaritánům patřili: pan František Bachan z Podzáhumní, pan Josef Pavliš z Burešína, pan Jan Žajdlík z Pastušek, paní Jarmila Kuřinová z Burešína, paní Růžena Malušková z Pastušek a další. Jaké byly tenkrát poměry na vesnici? Odvoz nemocných z Ostrožské Lhoty do nemocnice v Uherském Hradišti nebo k lékařům – MUDr. Motyčkovi a MUDr. Roháčkovi či MUDr. Šmeralovi do Uherského Ostrohu - se prováděl pouze v naléhavých případech. Nemocní byli převáženi na vozech tažených koňmi, později soukromou autodopravou pana Jana Kotačky z Dědiny nebo soukromým autobusem pana Pospíška z Hluku (linka 1x v týdnu), kterou později nahradila pravidelná linka ČSAD Uherské Hradiště. Zdravotní středisko ani ošetrovna v obci do roku 1992 nebyly, pouze dětská poradna 1x týdně. Základní organizace ČSČK v Ostrožské Lhotě byla založena v dubnu 1950 z podnětu místního učitele a zdravotního instruktora bratra Svatopluka Karlíka a hasičského samaritána pana Josefa Pavliše.

Ustavující výbor měl následující podobu:

bratr Josef Pavliš, stavební polír, Burešín – předseda

bratr Stanislav Zelený, strojní zámečnick, Hájek – jednatel

sestra Květoslava Barušová (provdaná Bartoňková),

zdravotní sestra, Hájek – místopředseda

bratr Karel Krchňáček, rolník, Chříb – pokladník

bratr Svatopluk Karlík, učitel, Hájek – zdravotní instruktor

bratr Josef Pavlas, rolník, Pastuška – člen výboru

sestra Ludmila Karásková (rozená Páčová),

v domácnosti, Chříb 347 – člen výboru

sestra Hedvika Tihlaříková, učitelka, Pod Kostelem – člen výboru

sestra Ludmila Štefaníková, v domku za školou – člen výboru

sestra Marie Indrová, Chříb 316 – člen výboru

bratr František Turčín, rolník, Podsedka 200 – člen výboru

Na začátku své činnosti měl ČSČK asi 40 členů. Prvořadým úkolem výboru bylo uspořádání 45 hodinového zdravotnického kurzu první pomoci. Kurz se uskutečnil na podzim roku 1950 a absolvovalo ho 35 posluchačů posluchačů. Po závěrečných zkouškách byl

Na schůzi promluvil starosta obce Roman Tuháček. Vpravo je předsedkyně místní organizace Milena Dominiková, vedle členka výboru Hana Radochová a Mirka Malušková. Foto: 2x St. Dufka.

při místní organizaci ČSČK ustanoven samaritánský sbor, jehož členy se stali i samaritáni hasičského sboru.

Od hospodářky obdrželi zdravotnické přenosné brašny a lékárníčky, čímž bylo zajištěno poskytování první pomoci v obci. Nelehkým úkolem, který si výbor vytyčil, bylo vybudování zdravotního střediska v obci, aby lidé nemuseli dojíždět do Uherského Ostrohu. Státní zdravotní správa přislíbila zřízení střediska a zajištění lékaře. K tomuto účelu dal bývalý lhotský mlynář pan Mikeska k dispozici místnost v přízemí obytné budovy u mlýna, ale po její úpravě k realizaci střediska nedošlo a byla zde otevřena dětská poradna. Přes veškeré úsilí členů ČSČK i v dalších desetiletích se občané zdravotního střediska dočkali až v roce 1992.

Činnost ČSČK za více než sedmdesát let je velmi bohatá a různorodá. V oblasti zdravotní poskytovali samaritáni a zdravotní hlídky služby při žních, při chmelových brigádách na Žatecku, při celostátních spartakiádách v Praze, na folklorních slavnostech ve Strážnici, na poutích u Antonínka a při místních sportovních akcích. Obrovskou zásluhou na zajišťování zdravotního dozoru při fotbalech má pan Jaromír Žajdlík z Lánek. Do zdravotní činnosti ČSČK patří také dobrovolné bezplatné dárcovství krve a získávání nových dárců. Na tomto úseku odvedl velký kus práce pan František Boček z Burešína.

Naše obec vždy patřila a patří k nejlepším, mnoho našich občanů i členů ČSČK bylo oceněno plakety MUDr. Jánského. V náplni práce ČSČK je také činnost sociální, která spočívá v návštěvách nemocných a starých občanů, v poskytování pečovatelské služby formou sousedské výpomoci, v pořádání vánočních besed s důchodci, cvičení pro seniorky, vycházek pro starší nebo předání květin ke Svátku matek.

V rámci osvětové činnosti pořádá ČSČK zdravotnické kurzy, přednášky a besedy pro dospělé, mládež i školní děti. Pravidelně se členové zúčastňovali brigád v obci při různých stavebních akcích a hlavně při úpravách prostoru hřbitova a jeho okolí, které mají ve své péči i v současnosti.

Divadelní představení červeného kříže

Na poli kulturním byla činnost ČSČK orientována především na ochotnické divadlo. Ochotníci MS ČSČK sehráli ve spolupráci se členy jiných organizací několik divadelních představení. V roce 1950 v režii J. Pavlase a J. Křiváka hru Vinice, roce 1953 v režii Kateřiny Dominikové hru ÚSMĚVY A KORDY, po delší odmlce v roce 1978 pohádku Pasáček Ondra v roce 1982 pohádku Moudrá ševcová, která se ujala se členem Slovákého divadla v Uherském Hradišti panem Srpem Anna Juračková, v dalších letech ještě pohádku Skleněný vrch a hru Věno slečny Laury. Některá divadelní představení se hrála i vícekrát, a to v sousedních obcích, v domově důchodců v Buchlovicích a tělesně postiženým dětem na Velehradě. Mimo vlastní představení organizovali a organizují kulturní referenti zájezdy do divadel v Uherském Hradišti, Zlíně a v Praze. Zajišťují divadelní představení ochotnických souborů z okolí v naší obci. Další kulturní akcí jsou plesy.

Čtyřicet studentů z Ameriky na lhotském krojovém plese

Téměř každoročně pořádá ČSČK společenský ples. Za zmínku stojí velký krojový ples v místním kinosále, který byl uspořádán s TJ Sokol, svazem zahrádkářů MOČSL 7. února 1970. Zúčastnilo se ho 40 studentů z Latinské Ameriky (Kolumbie, Peru, Bolívie, Kuby), dále studenti z Bulharska a Sýrie. Následujícího dne se ještě chodilo „po babkách“ (masopustní tradice), některé plesy pořádala MS ČSČK a DV Jednota nebo MO ČSL. V posledních deseti letech již pořádá plesy sama, jedním z největších, s návštěvou pět set lidí, byl ples se Stříbrňankou ve sportovní hale v roce 1999. V rámci kulturní činnosti nezapomínáme ani na zájezdy za krásami naší země a na poutní místa.

Při místní organizaci ČSČK pracoval od padesátých let také dorost, jehož dlouholetým vedoucím byl pan učitel Josef Kuřina a po jeho odchodu paní učitelka Viktorie Křiváková. Ke krásné tradici, která začala na jaře roku 1957, patří navazování mezinárodního přátelství formou dopisování, výměnou známek, dárkových předmětů, pohlednic a krásně upravených alb. Již v roce 1960 navázal dorost písemnou korespondencí se 14 státy – SSSR, USA, Kanadou, Švýcarskem, Anglií, Francií, Dánskem, Norskem, Jugoslávií, Maďarskem, Čínou a Itálií.

Ani ostatní nezůstali pozadu: bratr František Štajnoch a bratr Josef Kauc absolvovali kurz esperanta a podpořili přátelské dopisování dorostu i se členy ČK a členy Itálie, Francie, Číny, NSR, Anglie, SSSR, Bulharska, Polska, Austrálie, Kanady, Brazílie.

Sbírka po povodních

Velmi dobře obstála MS ČČK při povodních v roce 1997. Naši členové zajišťovali ve spolupráci s OÚ ubytování, stravování, zdravotní a sociální péči asi čtyřicetce evakuovaných občanů z Uherského Hradiště. Na základě této zkušenosti nás oblastní výbor ČČK v Uherském Hradišti vyzval k založení humanitární jednotky v rámci integrovaného záchranného Zlínského kraje. Od podzimu 2001 pracuje při naší organizaci humanitární jednotka s 21 členy, čítající pět družstev: zdravotní, ubytovací, stravovací, technické a sociální, připravena pomoci při přírodních katastrofách, hromadných nehodách a podobných živelných katastrofách.

Pro povodní postižené občany jsme uspořádali sbírku v naší obci, na které bylo vybráno 98 270 korun, které byly předány pěti rodinám v našem regionu. Pomoc směřoval do Ostrožské Nové Vsi, Uherského Ostrohu, Veselí nad Moravou a do Starého Města. Sběrka obsahovala i potraviny, hygienické potřeby, lůžkoviny a ložní prádlo. Po povodních v roce 2002 jsme opět uspořádali sbírku, bylo vybráno 56 150 Kč, které byly zaslány na OÚ do Lhoty u Kestřan.

Za více než 70 let se ve výboru MS ČČK vystříдалo několik předsedů:

Josef Pavliš, Josef Kauc, Kateřina Dominiková, Jaromír Žajdlík, Jiřina Lukešová a Milena Dominiková.

Ve funkci jednatele pracovali: Stanislav Zelený, Jarmila Kuřinová, František Štajnoch, Ludmila Šuránková (Páčová), Ludmila Kaňová, Jana Kaucová, Milena Dominiková, Hana Radochová, Soňa Ratajská.

Ve funkci hospodáře: Marie Jelénková (Blahušová), Božena Křiváková (Hermanová), Jaromír Žajdlík. Ve funkci pokladníka: Karel Krchnáček, Ludmila Bartoňková (Lopatová), Antonie Žajdlíková (Míšková), Marie Fojtíková, Hana Radochová.

V ostatních funkcích pracovali: Aloisie Kadlčková, František Boček, Jarmila Bočková, Eva Žajdlíková, Jarmila Švachulová.

Současně vede MS ČČK třináctičlenný výbor ve složení:

Milena Dominiková – předsedkyně

Členky výboru:

Ludmila Žajdlíková, Anna Juráčková, Ludmila Kaňová, Eva Matušítková, Marie Fojtíková, Marie Machová, Hana Radochová, Jiřina Pěničková, Soňa Ratajská, Miroslava Malušková, Jitka Štěpánová, Alena Lopatová.

Milena Dominiková – předsedkyně

Jak Kristýna s Mirkem hledali na Novém Zélandu Jana Vaňka

Je to silný a téměř neuvěřitelný příběh. Jan Vaněk odešel z naší Lhoty začátkem padesátých let minulého století. Přesněji – utekl v necelých osmnácti letech na západ a odsud nabral směr Nový Zéland.

Zhruba o 70 let později ho v jeho nové zemi navštívila dvojice cestovatelů – Lhoňanka Kristýna Gabrielová se svým přítelem Miroslavem Šajdlerem. Mladá dvojice má procestovanou téměř celou Evropou. Mimo jiné byla také v Rusku, Gruzii, Laosu nebo třeba v Jordánsku. V loňském roce se vypravila právě na Nový Zéland.

„Od paní Valčuhové jsme se dozvěděli, že tam žije Lhoňan Jan Vaněk (87 let), který dřív bydlel v baráku, kde dnes stojí dům jejich syna - Pavla Valčuchy. S Janem Vaňkem byli rodina. Každý rok na Vánoce jim posílal z Nového Zélandu pohled. Jenže poslední dva roky pohled nepřišel. Paní Valčuhová nám dala adresu, abychom zjistili, proč nepíše a jestli ještě vůbec žije,“ popisuje začátky pátrání Kristýna Gabrielová.

Vloni v srpnu odletěla mladá dvojice na Nový Zéland. Zhruba po dvou měsících aklimatizace se vydali hledat Jana Vaňka. Když dorazili na udanou adresu, tak se nestačili divit.

„Nebylo tam žádné město, žádné baráky, ta adresa byla uprostřed ničeho. Byla tam takové štěrková cesta, něco jako u nás polňačka a nikde nic, ani poštovní schránka – prostě nic,“ vypráví Mirek Šajdler. Cestovatelé se nenechali odradit a vrátili se do prvního baráku, který byl nejbližší udané adrese.

„Bylo to asi dva nebo tři kilometry. Sousedé ho znali, chodívali prý spolu lovit,“ povídá Kristýna a pokračuje: „Věděli, že je v domově důchodců, ale nevěděli, ve kterém. Obvolávali všechny domovy důchodců, a nakonec to zjistili. Dokonce nás za panem Vaňkem i zavezli, počkali na nás, a nakonec nás ještě pozvali na večeři.“

„Jan Vaněk seděl v jídelně. Řekli jsme mu, že nás poslali Valčuhovi – dobře věděl, o koho jde. Myslím, že říkal i jméno Jiřina. Bohužel jsme mu moc nerozuměli.“ Kristýna Gabrielová.

Jaké bylo a jak probíhalo setkání? Byla Kristýna nervózní? Rozuměl Jan Vaněk česky?

Kristýna Gabrielová a Jan Vaněk na Novém Zélandu. Foto: Mirek Šajdler.

„Přišli jsme na vrátnici a řekli, koho hledáme. Úplně přesně nevěděli, kde zrovna je, ale nakonec nás k němu zavedli. Jan Vaněk seděl v jídelně. Řekli jsme mu, že nás poslali Valčuhovi – dobře věděl, o koho jde. Myslím, že říkal i jméno Jiřina. Bohužel jsme mu moc nerozuměli.“ Kristýna Gabrielová.

„Přišli jsme na vrátnici a řekli, koho hledáme. Úplně přesně nevěděli, kde zrovna je, ale nakonec nás k němu zavedli. Jan Vaněk seděl v jídelně. Řekli jsme mu, že nás poslali Valčuhovi – dobře věděl, o koho jde. Myslím, že říkal i jméno Jiřina. Bohužel jsme mu moc nerozuměli.“ Kristýna Gabrielová.

„Nervózní ze setkání jsem samozřejmě byla, ale spíš z toho, že mu nebudu rozumět tu jejich zélandskou angličtinu.“

Podle sousedů žil Jan Vaněk na Novém Zélandu

uprostřed přírody. Voda mu tekla z hor, elektriku neměl. „Tam je to normální, podobně tam žije spousta lidí,“ říká Mirek Šajdler a ještě prozrazuje, co se o Lhoťanovi, který prožil téměř celý život na Novém Zélandu, dozvěděli. „Hodně lidí ze Lhoty se nás na něho ptá. Prý se mu podařilo utéct až na třetí pokus. Chtěl do Austrálie, utekl do Německa a odsud na Nový Zéland, takže od 18 let byl vlastně celý život na Zélandu. Také prý byl ženatý a měl jednoho syna, ale manželka mu údajně zemřela.“

Po revoluci se Jan Vaněk objevil ve Lhotě

Jedna z jeho spolužaček paní Ludmila Štěpánová (87) si na Jana Vaňka dobře pamatuje. „Neměl se doma dobře. Onutěkal pořád. Co si pamatuju, tak utěkal z domu hned, jak vyšel školu a spával všude možné. Ve škole mu šel výborně zeměpis. Byl světák, pořád chtěl jít do světa. Po revoluci jsme ho pozvali na sraz, pozvala ho Valčuhová. Přijel z Nového Zélandu, ale nemohli jsme se s ním domluvit, už neuměl česky. Nejvíce se divil Slávek Hudeček, který také emigroval, tomu nešlo do hlavy, že zapomněl úplně česky,“ vzpomíná na svého spolužáka Ludmila Štěpánová z Lánek.

Přál si vidět Prahu

Informace o Janu Vaňkovi upřesnil Pavel Valčuha, který je s ním rodina. „Po revoluci ho do Česka pozvala moje mamka – Marie Valčuhová. Skutečně v roce 1996 přijel, bydlel u mamky. Když přijel, tak česky nemluvil vůbec, ale rozuměl. Po pár dnech nebo týdnech se rozpovídal a v pohodě mluvil česky. Vyprávěl nám o svém mládí, ukazoval jsem mu jeho výkresy a vysvědčení ze školy, co jsme tu našli při bourání baráku. Hodně si přál vidět Prahu, tak jsme s ním na pár dní do Prahy vyrazili,“ povídá Pavel Valčuha a přidává ještě pár zajímavostí: „Co vím, tak ženatý byl, ale děti neměli. Hospodařili na jejich farmě s manželkou a s její rodinou.“

Nový Zéland je krásná a neosídlená země

Mladá dvojice nežila na Novém Zélandu jen hledáním Jana Vaňka. Po příletu si koupili auto, ve kterém žili a procestovali téměř celý Nový Zéland. „V autě jsme měli kuchyň, skříň, postel. Zvykli jsme si – ani nám nijak nepřišlo, že bychom byli omezení. Měli jsme tam všechno, co k životu potřebujete,“ povídá Kristýna a nastiňuje jejich náplň na ostrovním státu v Pacifiku.

„Cestovali jsme a pracovali. Na Novém Zélandu jsou různé internetové stránky, na kterých si najdete práci. Nejprve jsme sadili rostliny a stromy, je to dost těžká práce. Průměrně jsme pracovali deset hodin denně. Pak jsme pracovali na sklizni chmele. Tam se dělalo od osmi ráno do desíti večer. Třináct, čtrnáct hodin denně. Čtrnáct dnů v kuse, bez jediného dne odpočinku. Jednou jsme začínali v osm ráno a skončili druhý den o půl čtvrté ráno,“ prozrazuje bez nějakého náznaku stěžování Kristýna

Jan Vaněk se ve Lhotě objevil v roce 1996. Na fotce s Pavlem Valčuhou. Foto: archiv PV.

Gabrielová.

Nový Zéland vás uchvátí na první pohled. Jeho blankytně modrá jezera, zurčící vodopády, panenské pláže, nekonečné zelené pastviny i vysoko do nebe ční hory s vrcholky celoročně pocukrovanými sněhem vás jako mávnutím kouzelného proutku přenesou do světa fantazie. To jsou informace, které najdete na webu většiny cestovních kanceláří. Co na to říká dvojice cestovatelů, která na ostrově prožila osm měsíců? Chtěla by tam zůstat žít?

„Tak, chtěla bych se tam narodit, ne se tam přestěhovat. Kořeny a rodinu mám ve Lhotě. Nedokázala bych je opustit,“ říká Kristýna.

Mirek Šajdler se rozpovídal hlavně o rozdílech Nového Zélandu a Česka. „V hromadě věcí je to jiné jako u nás, ale největší rozdíl jsme cítili v historii. Vláda se sice snaží nějakým umělým způsobem odkazovat na kulturu, ale drtivá většina lidí jsou tam přistěhovalci. Není výjimka, že město je tam založeno až v roce 1850,“ povídá Mirek a dál srovnává s Českou republikou: „Když člověk přijede třeba do Hradiště, které bylo založeno někdy ve třináctém století, tak historie a tradice města je někde úplně jinde. Osobně cítím na Slovácku obrovskou generační vazbu, ať už v historii, písničkách nebo třeba v tradicích. Na Novém Zélandu nemají na co navazovat. Na druhou stranu musím říct, že je to krásná a neobydlená země.“

Ostrov láká turisty z celého světa, ale tamní vláda příliv cizinců reguluje. To potvrzuje i Mirek Šajdler. „Každý

se tam nedostane, je to čím dál přísnější. Musíte mít speciální víza, Česko má ročně vyhrazeno 1200 míst a hlásí se tam 6000 lidí.“

Pobyt obou cestovatelů na Novém Zélandu ukončila pandemie koronaviru. Zpět se vrátili leteckým speciálem, který na druhý konec světa vypravila česká vláda. Jestli byly obavy, že se mladá dvojice nedostane domů? „Jistě měli jsme obavy, vlastně jsme si oddechli až doma. Bylo krásně vidět, jak skvěle funguje naše Ministerstvo zahraničních věcí – chválím to,“ říká na závěr Mirek Šajdler, který se vrátil s Kristýnou v půlce dubna letošního roku. Jejich let z Nového Zélandu trval 35 hodin.

Stanislav Dufka

Kristýna Gabrielová se svým přítelem Miroslavem Šajdlerem. Mladá dvojice se v loňském roce vypravila na Nový Zéland. Foto: MŠ.

Koronavirové hody. Dezinfikujme a slivovicu si ulejme, řekl starosta

Tak trochu jiné byly hody v letošním roce v naší Lhotě. Slovácké hody s právem, které obyčejně tančí kolem třiceti párů a mají svoje mladší a starší stárky, se pořádají každé dva roky. Tedy úplně přesně – pořádají se každý lichý rok. V sudé roky, jako je ten letošní, se pořádají Ženáčské hody, které obyčejně tančí manželské páry.

V letošním koronavirovém roce byly Ženáčské hody trochu jiné. O pořádání hodů se rozhodlo až asi dva měsíce před termínem, který je na svátek Jakuba – poslední víkend v červenci. Slavnostní zapálení Ženáčských hodů bylo v sobotu, kdy mužský pěvecký sbor postavil u obecního úřadu májku.

„Čekalo se na vývoj pandemie, o pořádání jsme rozhodli po uvolňování vládních opatření,“ prozradil jeden z hlavních organizátorů Petr Radoch.

V neděli ráno byla v kostele svatého Jakuba staršího slavnostní mše svatá. Jak bývá ve Lhotě zvykem,

tak někteří účastníci šli na hodovou mši v kroji. Po zpřísnění koronavirových opatření museli mít všichni v kostele znovu roušky. V neděli ráno ukazoval teploměr k pětadvaceti stupňům.

„V tomto počasí není pohodlný ani krok. Ještě když si budou muset lidi nasadit roušky, tak nevím, jestli nebudou v kostele odpadávat,“ řekl před mší do kamery České televize lhotský farář Miroslav Reif.

Alena Skřenková si myslí, že mše

V kostele s rouškou, ale před kostelem už bez ní. Hodová chasa a její vystoupení u lhotského kostela.

ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ
OSTROŽSKÁ LHOTA
srpen 2020

svatá se dá absolvovat i v rouškách. „Je to prostě vládní nařízení, které se musí dodržovat. Pokud sedíte v lavici, tak to není nic hrozného, dá se to zvládnout i v takovém horku,“ říká.

Podobně mluvil také starosta obce Roman Tuháček. „Náročnější to bylo, už samotný kroj vás dostatečně hřeje, ale dá se to vydržet. Zdraví je na prvním místě,“ nechal se slyšet první muž obce.

Na mši svaté nakonec nikdo neodpadl, ale horké letní počasí a roušky přece jenom způsobily menší komplikace. „Mše svatá byla náročnější, roušky jsou rušivý element. Rosí se brýle, mně dokonce spadly,“ posteskli si lhotský farář.

Odpoledne se Lhoťané sešli před obecním úřadem. Starosta mimo jiné řekl početnému publiku: „Shromažďovat se zatím můžeme, tak tancujme, zpívajme a slivovicu si ulejme. Nařízení vlády dodržujeme a důkladně dezinfikujeme.“

Poté se početný průvod krojovaných vydal přes celou obec na hřiště SK, kde byl připraven program,

Početný průvod krojovaných se vydal přes celou obec na hřiště SK, kde byl připraven program, ve kterém se představily místní soubory. Foto: 2x std.

ve kterém se představily místní soubory.

Slovácké hody s právem se v Ostrožské Lhotě pořádají každý lichý rok, poprvé je uspořádali v roce 1956. V posledních letech pořádá hody Slováký krúžek Háječek za podpory obce Ostrožská Lhota.

Ženáčské hody se v Ostrožské Lhotě pořádají od roku 2006. Myšlenka přišla od Ludmily Dominikové, její manžel Miroslav potom oslovil další podobně naladěné Lhoťany. V roce 2020 se Ženáčské hody uskutečnily v Ostrožské Lhotě po smé.

Stanislav Dufka

Nad Hájkem byla otevřena základna včelařů

Několik let byla v těch místech doslova buš. Spousta všelijakých divoce rostoucích a nikým neudržovaných dřevin a keřů. V posledních letech se to začalo měnit, a to v dobrém slova smyslu. Za všechno můžou včelaři. Zdá se, že prostor nad Hájkem, který všichni dobře známe, konečně dostává důstojné obrysy.

Sdružený spolek včelařů z naší Lhoty a sousední Ostrožské Nové Vsi otevřel třetí srpnovou sobotu svůj zbrusu nový areál. Na slavnostním zahájení, na kterém nescházel starosta naší obce Roman Tuháček, ani starostka sousední Ostrožské Nové Vsi Jaroslava Bedřichová, si vzal úvodní slovo předseda spolku Pavel Peprník.

„Děkujeme všem, kteří nám pomohli. V této fázi máme vybudováno to, co tu vidíte. Letní výuka včelařů bude probíhat tady,

zimní výuka v Ostrožské Nové Vsi. Doufáme, že všichni budeme dál pokračovat v naší dobré spolupráci. Protože to, co tu vidíte, je jenom první část. Je to část, kterou budou využívat členové klubu. V příštím roce nás čeká otevření části veřejné. Chtěli bychom zkulturnit a využít pro veřejnost prostor nad Hájkem. Počítáme, že tam bude výuková stezka, na které se bude ukazovat, co všechno včely umí. Dál tam také plánujeme odpočívadla a lavičky,“ řekl všem přítomným předseda spolku Pavel Peprník.

Miloš Valenta, který je jednatelem spolku, svého kolegu doplnil.

„Jak vidíte, je to takový amfiteátr, do kterého se vejde nějakých 50 lidí. Byl to nevyužitý pozemek, který jsme potřebovali.

Miloš Valenta (jednatel) a předseda Pavel Peprník (vlevo) při otevření areálu včelařů.

Budeme se snažit, aby včelařů přibývalo i ve Lhotě. Je to pozemek, který bude využívat i vysoká škola, která umožňuje studium včelařství v Uherském Hradišti. Je to jediná škola svého druhu v Evropské unii,“ prozradil na závěr Miloš Valenta, který na včelařské akademii přednáší.

Stanislav Dufka

Prostor nad Hájkem, který všichni dobře známe, konečně dostává důstojné obrysy. Foto: 2x std.

Padesátníky přivítal starosta Roman Tuháček, poté zamířili do školy. Foto: Dušan Dufka.

Setkání spolužáků – šedesátníci

V sobotu 12. 9. 2020 slavili šedesátníci, spolužáci ze Základní devítileté školy v Ostrožské Lhotě. Do lhotské školy nastoupili poprvé ve školním roce 1966/67. Všechny 26 prvňáčků tehdy v první třídě přivítala paní učitelka Tihlaříková.

Jejich letošní setkání začínalo u školy, odkud se odebrali nejprve na hřbitov, kde položili kytky a zavzpomínali na šest zemřelých spolužáků, kteří se nedožili letošního výročí. Tyto spolužáky si pak ještě připomněli symbolicky na fotkách, které doplňovaly moc pěknou výzdobu samotné oslavy. Ta se konala na Myslivecké chatě za účasti 15 spolužáků. Kromě dobrého jídla a pití se v programu střídala volná zábava s promítáním a vyprávěním příběhů

ze školních let. Na programu měli připravenou prezentaci fotografií, která dokumentuje jejich život od školy až do současnosti. Velký úspěch sklídilo deset let staré video, při kterém zavzpomínali na slavnostní přijetí jejich třídy, tehdejších padesátníků, na obecním úřadě.

S láskou si v jedné z prezentací připomněli životní osudy jejich učitele ve čtvrté třídě Vladimíra Vaculky, který ve lhotské škole učil hned třikrát, poprvé již v roce 1927. Zajímavý byl také „Lhotský kvíz“, který byl zaměřen na nedávnou historii Lhoty a události související s jejich školní docházkou. Za krásného počasí strávili venku před chatou příjemné odpoledne a moc pěkný večer, na kterém zaznělo mnoho rozdílných lidských příběhů. Jeden z účastníků při loučení řekl, že takové setkání ho nabíjí na dalších pět let dopředu. Domů se rozcházeli po půlnoci s přáním, aby se za pět let zase všichni znovu sešli.

Bohumil Blahuš

Sraz pětasedmdesátníků. Foto: Dušan Dufka.

Zácpa měla úspěch. Jsem ráda, že lidi přišli, řekla režisérka

Poměrně novou hru si vybrala principálka Ostrožsko – Lhotského divadla Eva Zajícová. Zácpa spatřila světlo světa před nějakými dvěma roky. Autorem hry je známý herec Antonín Procházka. Hru představil na Nové scéně Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni v roce 2018. Režisér se při psaní inspiroval svojí vlastní zkušeností, kdy uvázl v dopravní zácpě na dálnici.

„Před dvěma lety jsme jeli s Ivou Janžurovou s představením Sbohem, zůstávám!, které uvádíme v Divadle Kalich, do Brna. Bylo to v únoru a my jsme uvízli na dálnici někde u Jihlavy,“ popisuje námět pro svou poslední hru Antonín Procházka.

Tak tedy jeho Zácpa měla svoji premiéru v naší Lhotě poslední víkend v září. Jaká byla?

„Myslím, že diváci mohli být spokojeni. Musím herce pochválit, sice si někteří občas přidali svůj text, ale to asi k amatérskému divadlu patří,“ zhodnotila představení režisérka a duše souboru Eva Zajícová a přiznala, že před lhotskou premiérou byla trochu nervózní.

„Jsem nervózní před každým představením. Všude máme jiné podmínky, tak jsem ráda, že ve Lhotě to vyšlo a nestalo se nic mimořádného. V první části jsem dělala nápovědu, druhou část jsem si jako divák užívala.“

„Paráda, spokojenost, všechno šlo podle scénáře“ hlásí Magdalena Vaňková.

Na divadlo přišlo zhruba 120 lidí, což značilo velmi solidně zaplněný sál obecního úřadu. „Návštěva byla úplně super. Lidi mě překvapili, že přišli a nebáli se nás v současné

Jedna z nových tváří souboru je Magdalena Vaňková, v Zácpě hrála majitelku galerie.

koronavirové době podpořit,“ pochválila návštěvu režisérka.

Soubor také představil několik nových tváří. Na jevišti se představili: Jakub Hyrák, Magdalena Vaňková, Marek Kapinus, Jarek Polehňa a Franta Cícha. Scházela Soňa Krátká, teď už Petráturová, která byla ve stavu nemocných.

Se svou hrou Zácpa by se mělo Ostrožsko – Lhotského divadlo ještě představit v Blatnici,

Další informace o naší obci naleznete na:

www.ostrozskalhota.cz

Ostrožsko – Lhotské divadlo mělo se svou hrou *Zácpa* ve Lhotě úspěch. Foto: std

v Nivnici, v Kudlovicích a v Hluku. „Tam si nás dokonce objednali na dvě představení, to jediné minulé bylo vyprodáno. Poprvé bychom měli hrát také v Pitíně, ale všechno souvisí s vývojem koronavirové pandemie,“ řekla na závěr Eva Zajícová.

Jedna z nových tváří souboru je Magdalena Vaňková – drtivá většina Lhoťanů ji zná hlavně jako vedoucí prodejny Jednoty v naší Lhotě. V *Zácpě* hrála majitelku galerie paní Malou. Zářijové představení v naší Lhotě bylo pro ni premiérové.

„Při premiéře v Ostrohu jsem byla na dovolené, takže ve Lhotě to bylo poprvé,“ prozradila. Jestli byla před lhotským publikem nervózní? „Vůbec ne. Divadlo hraji od svých devatenácti let, zpívám s country kapelou, takže jsem zvyklá vystupovat před lidmi. Přímou to miluji.“ přiznala Magdalena Vaňková.

A jak hodnotí výkon souboru? „Paráda, spokojenost, všechno šlo podle scénáře. Přišlo hodně lidí, což bylo také super. Sice bylo ve hře maličko improvizací, ale to nemohl divák poznat. Hlavní je, že je kde hrát a že se pořád hraje,“ řekla na závěr nová tvář souboru Evy Zajícové.

Stanislav Dufka

Ostrožsko – Lhotské divadlo. *Zácpa*

Premiéra: 17. 7. 2020 Uherský Ostroh

Obsazení:

- Amanda** (zpěvačka) – Anna Juráčková / Eva Zajícová
- Denny** (producentka) – Anna Krátká / Eva Zajícová
- Béda** (umělec) – Marek Kapinus
- Erika** (manažerka) – Šárka Křiváková
- Hugo** (zloděj) – Jaroslav Polehňák
- Kája** (zdravotnice) – Anna Surá
- Madla** (herečka) – Eva Marýzková
- Malý** (komparzista) – Jaromír Zajíc
- Malá** (majitelka galerie) – Antonie Dvořáková / Magdalena Vaňková
- Stano** (řidič) – František Cícha
- Tom** (průvodce, spisovatel) – Ondřej Balíček
- Venuše** (maminka) – Silvie Šimčíková
- Vyskočil** (policista) – Jakub Hyrák/ Vlastimil Němec
- Režie:** Eva Zajícová
- Náповěda:** Magdalena Těthalová ,
- Zvuk:** Martin Dufka
- Kulisy:** Anna Surá, Ivana Zajícová, Jaromír Zajíc

..... I tak se žilo v naší obci.

Než začnu přibližovat historii naší obce, dovolte mně poděkovat těm občanům, kteří mně dávají podporu při čtení těchto řádků. Ono je taky smyslem tohoto vzpomínání připomenout momenty, které se udály v té době při budování občanské vybavenosti, a ukázat na hrdiny. Jak jinak nazvat přímé aktéry té doby. Ti všichni mohli užívat zaslouženého odpočinku důchodového věku. Místo toho chodili převážně na stavební práce, které bylo potřeba vykonat.

Jsou taky poslední generace, o které se takto dá psát. Chci jim tímto věnovat vděk a vzpomínku, protože rokem 1990 pro obce končila akce „Z“, čili svépomocná výstavba, protože společnost přešla na tržní hospodářství, kde se otevřely možnosti pro firmy, které tyto požadavky plní.

Myslím si, že je to správná cesta, těžko by se dneska organizovalo něco, co šlo před 30 lety.

Je ovšem pravdou, že dneska je všechno mnohem dražší, protože podíl 30 % až 40% finanční úspory, kterou tehdy provedli brigádníci a mnou popisované stavební skupiny, se projevil.

No ale pojďme k našim hrdinům. Práce se dařila a v obci byla dobrá nálada. Myslím si, že k tomu hodně přispěly organizace NF. Svaz žen pořádal velmi hezké a zajímavé akce, např. fašank, zájezdy a jiná kulturní představení. Fotbalový oddíl, do kterého v té době se vrátili hráči jako Toda Hejna, Antonín Lopata, přišel S. Šimčík, odchovanci R. Skopal, Z. Horák, Z. Malušek, J. Zámečník, bratři Machalové a další, utvořili kolektiv, který v té době hrál vyrovnaný fotbal s takovými kluby, jako byly Slušovice, Kunovice, Uh. Ostroh, O. N. Ves, Holešov a jiné. Samozřejmě, že výkonnosti hráčů si všimaly i jiné bohatší kluby, kde kluci celkem logicky přestupovali pro lepší podmínky, jako byla pracovní místa, byty, což jsme jim v O. Lhotě nemohli nabídnout. V naší obci mají lidi fotbal moc rádi. Jednak je to krásným prostředím sportovního areálu, ale i hrou jako takovou. Dobře se vzpomíná na návštěvy,

Tito ctění pánové r. 1951 u odvodu. V roce 2021 jim bude 70 let

kde 500 – 600 lidí nebylo výjimkou. V tom kolektivu hráčů jsem zapomněl na jednoho malého velkého muže, a to byl M. Páč (svat). Pane, to byl brankář! Co ten prokázal v brance za odvalu mezi množstvím o hlavu větších hráčů. Jeho skoky pod nohy byly neuvěřitelné.

V té době se většinou vyhrávalo, proto kabina řvala „hit za pět peněz“ a pak chorál „uvázali kozu u trnu“, kterou „svat“ předkřikoval. Fanoušci chodili na Hejnu (jeho zrychlení na malém prostoru, tomu málo kdo stačil, a krásné góly), tvrdého Tonda Lopatu, inteligentního Zdena Malůška, bojovnost Machalů a J. Zámečníka, vynikajícího Z. Horáka, R. Skopala a šoumena Standu Šimčíka (Borka). Je málo místa abych psal o sportu dál. Přál bych si, aby fotbal, který tu má velkou tradici, zůstal a dál rozdával radost.

Nějak v té době 80. let byla provedena oprava sálu. Byla jednoduchá, odpovídala ale tehdejšími možnostmi obce. Hlavní práce provedl výborný stolář Josef Jurásek s požeňáním vedení JZD. My jsme v té době měli obrovské štěstí v osobě Josefa Křiváka, který pracoval v hospodářské funkci v Bučovicích. Ten mě jednou navštívil na radnici a při řeči se zmínil o možnosti velmi levného odkupu mahagonových a bukových boků skříní. Já mu byl za to velmi vděčný proto, že to byl výborný materiál a my v té době něco takového potřebovali. Ujednali jsme podmínky a naše autodoprava s L. Dennerem je přivezla.

J. Křivák, což by rodák a výborný sportovec, se vždy hlásil jako patriot ke své obci, moc rád na něho vzpomínám.

To sportovní dění, o kterém jsem psal, a příznivá situace nás tlačila k myšlence vybudovat sportovní halu. Vše se muselo pořádně „prodiskutovat“, vtáhnout do toho úředníky ONV, plánovací odbor, finanční odbor a další jiné osobnosti.

Všem nám bylo jasné, že to bude stavba dražší než dva miliony korun, což nebylo v té době nic jednoduchého. Limity investičních staveb přiděloval KNV Brno, potažmo plánovací komise při vládě. Mohu Vám říct, že ten limit jsme nedostali.

Na fin. odboru, kde nám úředníci byli nakloněni, jsme vymysleli sportovní halu uvádět jako pomocné školské provozy a rozdělili ji na dvě etapy po dvou milionech korun.

Školský odbor nás tlačil do toho, aby zařízení bylo co nejbližší škole. Mně se to nelíbilo, ale tlak byl moc silný. Připravovali jsme pozemek vedle školy tam, kde stojí kotelna, nebo o trochu níž.

Bylo potřeba vykoupit pozemek od Fr. Endrycha. Místopředseda MNV Antonín Krchňáček, jinak velmi inteligentní, lhotský patriot a moc dobrý člověk, byl jeho švagr.

Volba padla na něho. Tonda po čase přišel, referoval o jednání se švagrem a řekl, že se schůzce nevyhýbá, úspěchu dává minimální naději. Franta Endrych byl tvrdý chlap, přímý, upřímný, řekl bych jak žula. Na ten kup strašně rád vzpomínám. „Slovácká klasika“ - beznaděj na začátku jednání, zlepšující se vývoj a happyend. Dohodli jsme, provedl se kompromis a pozemek byl připraven. Byli jsme šťastní. Naděje se znovu zhroutily při povolovacím řízení, které nekompromisně napadli hasiči. Samozřejmě z bezpečnostních důvodů. Všechno padlo.

Pozemek tak těžce nabytý, zůstal pro školu, kde vyrostla kotelná a ze spodní strany školní zahrada.

Nová volba padla na mlýnskou zahradu, kde se podařilo přesvědčit úředníky a stavba haly mohla začít. Volba typu haly byla celkem náhodná. V Rudém Právu (tehdejší noviny) n.p. BUČINA ZVOLEN informoval o velmi úspěšném exportu těchto zařízení do Itálie, Španělska. Stavba se nám líbila. Protože byla plně montovaná, měla malou pracnost a krátký čas výstavby. Jednali jsme v Banské Bystrici, pak ve Zvolenu a dohodli se. Naší povinností bylo zabezpečit výstavbu pilotů pro nosníky, základy, odpady a podlahy.

Na všechno byly stanoveny termíny. Nosníky musely být provedeny s milimetrovou přesností a to proto, že následující montáž panelů a vazníků musela sedět. S tím si Franta Vlk a F. Bachan skvěle poradili. Stavbu jsme dokončili, finance, které jsme si zajistili, nám vyšly a byla spokojenost. Pořádaly se tam velmi zdařilé kulturní akce, jako plesy, estráda s umělcem a bavičem J. Kobrem. To už byl zaveden zákaz kouření ve veřejných budovách. Byl jsem mile překvapen, jak byl respektován. Měli jsme tam taky poslanecký den, na který přijel poslanec pro náš okres, předseda čs. olympijského výboru Antonín Himl. Seděli

Farní víkendová akce Ve hvězdách

Ve dnech 11. - 13. září se na faře v Ostrožské Lhotě uskutečnila víkendovka pro děti od 5 do 10 let. Pro děti byl připraven bohatý program. V pátek jsme spolu vstoupili do děje. Celou sobotu jsme strávili na Antonínku, kde děti hledaly hlavní hvězdu, kterou v pátek večer ukradli banditi. I když cesta za hvězdou byla dlouhá a náročná, našli jsme ji a zachránili. V neděli jsme víkendovku zakončili mší svatou. Děti i organizátoři akce si to moc užili a už teď se těší na další víkendovku.

Zuzana Křiváková a Magdaléna Bachanová

Foto: Ema Pavelková

Oprava obecního domu – myslivci na brigádě
jsme ve společenské místnosti, když tento moc oblíbený funkcionář, vášnivý kuřák, vytáhl cigarety a zapálil si.

Správkyně haly paní M. Šálková k němu přistoupila a s úsměvem jí vlastním ho upozornila, že v této hale se nekouří. On se s úsměvem omluvil, cigarety schoval a plně respektoval zavedený řád. A. Himl má velký podíl na rozvoji sportu v okrese. Hala v Hluku, zimní stadion v Uh. Hradišti, Uh. Brodě a další stavby a zařízení po okrese, to jsou díla, kde z titulu své funkce pomáhal jejich finančnímu zajištění. Byl velmi oblíbeným funkcionářem. Mně na něj jde vzpomínka, kdy jsem se ho ptal na tehdejší ropnou krizi, kdy skončí. Taky na jednání našich vládních představitelů s Araby, která tehdy probíhala. A. Himl tehdy odpověděl: „Jednání probíhají, ukazují se poměrně nadějně, ale víš, Arab, když ta tebe mává z okna, tak nesmíš věřit, že je doma.“ Tolik krátká vzpomínka na A. Himla.

V té době kolem 79.– 87.let velmi rostla výstavba RD. Dokončovalo se Záhumní, Hájek, Řádek u potoka, Chříb. Provedlo se „zokruhování“ obce elektřinou s přidáním transformátorů. Ženy vzpomenu, jaké byly hlavně v sobotu a v neděli výpadky proudu s přetížením sítě. Tonda Hejna nebo F. Vaněk mohli někdy stát u transformátoru a jen nahazovat deon. Tímto bych končil dnešní vyprávění o životě v naší obci a další snad příště.

Pavel Skopal

..... Klub seniorů – hodnocení činnosti

Letošní rok nebyl příznivý ani pro náš Klub seniorů. V plánu akcí jsme měli v dubnu a v září koupání v termálních lázních ve Velkém Mederu, v květnu Filipov a Kuželov, v červnu Vídeň s průvodcem. Dvoudenní zájezd Babičino údolí, zámek Opočno a ZOO Dvůr Králové nad Labem byl taky naplánován na červen– zde jsme měli již v únoru zaplacenou zálohu na ubytování. Kvůli koronaviru jsme byli nuceni zájezdy zrušit. Taky jsme rušili výroční členskou schůzi 19. března z důvodu zákazu scházení se více jak 30 lidí.

Schůzi jsme svolali na 3. červenec a volili si nový výbor na další 4 roky. Členové sami navrhli, aby výbor pracoval v tom samém složení jako doposud. Tak bylo i jednohlasně zvoleno – bez výhrad. Předseda se volí na 5 let, a to až příští rok. Členské příspěvky jsme pro letošek vybírali do 3. 7. Máme 73 členů.

V srpnu se nám podařilo uskutečnit zájezd do Luhačovic. Jelo nás 29 a každý prožil den dle svého uvážení. Do Luhačovic se rádi vracíme. Koncem srpna jsme vyjeli na Žitkovou. Nakoupili jsme ovčí sýry od kapličky, u penzionu Žitková jsme se usadili, abychom opekli špekáčky a mohli pozorovat krásnou krajinu. Bylo nás 40 a doufám, že byli všichni spokojeni.

Dotaci od obce využijeme na činnost klubu a zdravotní regeneraci členů – pedikúru. V září jsme dostali z kanceláře

senátora Valentu pozvánku na Koštování s Frantou Uhrem a senátorem Ivošem Valentou na letní terase Sklepů Mařatic ve Vinohradské ulici. Odpoledne bylo velmi vydařené. Hrál cimbál, Uher zpíval, vyprávěl vtipy a zpovídal pana senátora Valentu. V podvečerních hodinách jsme si domluvili prohlídku sklepních prostor. Provázel nás pan Ing. Michal Dvouletý, vedoucí kanceláře senátora. Sklepní prostory jsou mistrovské dílo a doporučuji komentovanou prohlídku. Dostali jsme 20 vstupenek. Bylo těžké sehnat tolik lidí. Jednak byl Gulášfest a znovu začal řídit „KORONA“. Věřím, že se nám tento VIR vyhne a půjde dál od naší dědiny. Zatím nevím o žádném našem členovi, že by se nakazil, a snad se tak nestane ani v budoucnu.

Hanáčková Vlasta, předsedkyně

..... Školka v „době covidové“

Když jsem se v minulém zpravodaji dočetla o tom, jak dobře fungovala školka v „době covidové“, byla jsem moc ráda, že moje děti čeká právě tato školka. Ale taky mě zamrzelo, že nepadlo ani slovo o tom, jak skvěle v této době fungovala školka. Paní učitelky skrz profil naší školky na facebooku nabízely tipy na tvoření, úkoly na zpestření procházek, pracovní listy, ale i písničky, říkanky a čtené pohádky. Tvořivé tipy byly jednoduché, nenáročné na přípravu, ale děti bavily a výsledky byly moc hezké. Pracovní listy se nám povedlo vyplnit všechny, protože je naše děti milují. I ten nejmladší, který do školky ještě nechodí, si vzal pastelku a vyplnil si je po svém. S paní učitelkou Stojaspalovou si děti skrz video zaspívaly za

doprovodu klavíru a taky zarecitovaly. A já sama jsem se taky na pár okamžiků vrátila do „školkových“ let. Paní učitelky na video načetly několik pohádek, které jsem moc ráda poslouchala s dětmi po obědě. Když nám přálo počasí, lehli jsme si na deku pod švestku nebo do hamaky, nahřívali se na sluníčku a poslouchali pohádky o Mokřálkovi, Bylinkové pohádky nebo příběhy z knihy Pohádková babička.

Myslím, že nebudu mluvit jen sama za sebe, když řeknu, že školka byla v této nelehké době i přes zamčené dveře skvělá a všem paním učitelkám patří obrovské díky. Děkuje!

Eliška Adámková

Společná fotka po slavnostním odhalení desky. Foto: std

Pamětní deska u třetí lípy svobody odhalena

V roce 1968 vysazoval první lípu svobody v Hájku ročník 1953/1954. Stejný ročník si slavnostní chvíle připomněl znovu. V pátek 18. 9. odhalil pamětní desku u třetí lípy svobody, která byla vysazena v parku v Hájku 28. října 2018 – k 100. výročí vzniku Československa. Na místě se sešla asi dvacítka pozvaných, ke kterým promluvil Josef Lopata.

„První pamětní desku jsme odhalili 18. 5. 2019, druhou 17. 11. 2019, to bylo na 30. výročí sametové revoluce a třetí odhalujeme dnes,“ připomněl hlavní organizátor akce a dodal: „Proč lípy svobody? Svoboda je pro každého nesmírně důležitá věc.

Všichni, kdo ochutnali svobodu, se jí už nikdy nechtějí vzdát. Řekl bych, že svoboda a zdraví jsou pro člověka klíčové a nejdůležitější věci v životě,“ řekl mimo jiné v proslovu Josef Lopata.

Závěrem poděkoval všem přítomným za účast a pak zvláště Patrikovi a Filipovi Trčkovi za výrobu a zabudování všech 3 pamětních desek.

Není bez zajímavosti, že druhou lípu svobody vysazoval ročník 2003/2004, který dával do kořenů už poselství pro další generace.

Stanislav Dufka

Tip na výlet:

Ostroh má parádní muzeum. Zajedte se podívat!

Nádherné muzeum vzniklo v tomto roce v Uherském Ostrohu. Nazývá se Moto Veteran muzeum – Kolonial a vila Adler a nachází se v historickém centru města naproti zámku. Jeho hlavním objektem je funkcionalistický obchodní dům Adler z roku 1936 od místního rodáka architekta Josefa Hahna. V domě se nachází jedna z největších sbírek svého druhu v České republice. Na ploše téměř 1000 m² jsou k vidění stovky prvorepublikových exponátů z oblasti motorismu, obchodu, živnosti a řemesel. Sbíрка čítá na 40 historických motocyklů, jízdní kola, zařízení strojních dílen, reklamní cedule, dětské hračky, technické unikáty, starožitnosti a kuriozity. To doplňují ukázky zařízení živností jako je koloniál, pivovarská hospoda, mechanická dílna, fotograf, hodinářství, lékárna nebo trafika často skutečných ostrožských živnostníků. Dům, z něhož dýchá historie, je veřejnosti přístupný včetně vyhlídkové terasy.

Adresa: Uherský Ostroh, Kostelní 153
Otevírací doba září, říjen: úterý až neděle 9.30 – 17 hod.
www.muzeum-ostroh.cz

Obchodní dům Adler z roku 1936

V roce 1935 jej nechal vystavět Arnošt Adler jako dům s prodejnou na místě několika starších domů na konci Židovské ulice. Autorem stavby je vídeňský architekt a ostrožský rodák Josef Hahn, stavitelem byl Josef Šuta. Podle architektů šlo o nejhodnotnější funkcionalistickou stavbu ve městě. Rodina Adlerova obchodovala se železářským a koloniálním zbožím.

Současným majitelem je Ostrožan Radim Kopálek, který dům odkoupil a díky své cenné sbírce mu opět vdechl život. Zajedte se tam podívat, stojí to opravdu za to!

Máte i vy tip na výlet v blízkém okolí? Napište nám, rádi ho i s vaším komentářem zveřejníme.

Irena Trojková s pomocí www.muzeum-ostroh.cz

Na ploše téměř 1000 m² jsou k vidění stovky prvorepublikových exponátů. Foto: std

Poděkování Olgy Pavelkové

Mé milé klientky, chtěla bych vám poděkovat za vaši přízeň a popřát vám pevné zdraví a sametovou pleť. Chtěla bych poděkovat i mým kolegům ze Sedmikrásky za skvělou atmosféru a také paní Jarmile Hájkové za poskytnuté prostory. Kdo by chtěl i nadále využívat mých služeb, najde mě na adrese: MIROL – Havlíčkova 2 v Uherském Hradišti .

..... Mužský sbor vystupoval ve Strání

Obec Strání a místní mužský pěvecký sbor S. E. N. uspořádali poslední prázdninový víkend 13. ročník akce s názvem Zámecké zpívání. Akce se uskutečnila na nádvoří straňanského zámku. Mimo našeho mužského sboru vystoupili ještě domácí mužský sbor S. E. N, ženský sbor Netáta, gajdoš Pavel Popelka a cimbálová muzika Strýci – všichni ze Strání. Dál vystoupil ženský sbor Rokytenka z

Liptálu a mužský sbor z Milotic. „Domáci byli pohostinní, výběr z občerstvení byl veliký. Škoda, že nepřišlo víc lidí,“ okomentoval výjezd Lhoťanů Staňa Kuřina. Podobně se vyjádřil také Silvestr Mach. „Atmosféra byla příjemná, ale jak už to v poslední době chodí, tak účinkujících bylo víc, jako posluchačů,“ dodal.

std

Zámeckého zpívání ve Strání se zúčastnil také Mužský pěvecký sbor. Foto: archiv SM.

Muzikanti, co děláte

To byl název letního posezení v Lidovém domku Háječek v naší Lhotě. Bylo to zároveň vzpomínkové odpoledne k 170. výročí založení dechové hudby v Ostrožské Lhotě a k 120. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů. V podkroví domečku je a bude celý rok k vidění také výstava muzikantských a hasičských fotek, kterou zorganizovala Ludmila Hájková.

„Nejvíc fotek mám od otce. Muzice se vyučil u Vaňka, hrával také v Kaucově kapele. Měli jsme doma hodně fotek, otec je měl všechny pečlivě popsáné. Něco jsem i dostala, pár fotek je dokonce i ze sběrného dvora,“ povídala na

Ludmila Hájková - hlavní organizátorka všech výstav. Foto: std

výstavě hlavní organizátorka Ludmila Hájková a ještě dodala: „Hasičské historické kolo nám zapůjčil Zdeněk Mezírka a nejvíc fotek nám dodala paní Hejtmánková. Příští rok bude výročí Lhoty, tak bych ráda naistalovala fotky o naší Lhotě. Sice v roce 2016, když u nás byl Sraz Lhot, už podobná výstava byla, ale sešli se mně i nové fotky, tak tu výstavu obohatím. Mám fotky, které jsou z dřívější doby a stejná místa nafocena od Štěpána Mitáčka z dnešní doby.“

Jak už je u nás zvykem, tak k poslechu a také k tanci hrála na domečku CM Višňa a FAŠANK BEND.

Přehled výstav na domečku Háječek

- 2012 – Lhotské nevěsty
- 2013 – Hody ve Lhotě
- 2014 – Vypuknutí 1. světové války
- 2015 – Divadlo ve Lhotě
- 2016 – Naše Lhota – Sraz Lhot a Lehot
- 2017 – Malíři ve Lhotě
- 2018 – Odvedenci ve Lhotě
- 2019 – První svaté přijímání v rekonstruovaném kostele
- 2020 – 170. výročí založení dechové hudby v Ostrožské Lhotě a 120. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů

Stanislav Dufka

..... Druhý Gulášfest vyhráli myslivci. Slovenský tým zastavil koronavirus

Deset týmů se zúčastnilo druhého ročníku mistrovství Ostrožské Lhoty v týmovém vaření guláše, tedy stejně jako na premiérovém klání. První místo brali myslivci, druhý byl loňský vítěz – lhotský hokejový klub. Třetí místo obsadila juniorka domácích hasičů. Hlavní pořadatel byl místní Sbor dobrovolných hasičů.

Kvůli koronaviru byl termín Gulášfestu přeložen z jarních měsíců na polovinu září, přesto se pořadatelé trefili do druhé vlny pandemie.

Gulášfest se proto v naší Lhotě konal po konzultaci s hygienou. „Celou akci jsme pro jistotu několikrát konzultovali s Krajskou hygienickou stanicí, abychom minimalizovali riziko případného šíření viru mezi účastníky akce. Žádné zákazy akci nebránily a byla nám pouze doporučena opatření, na která jsme již všichni v dnešní době zvyklí,“ nechali se slyšet pořadatelé.

Pandemie přesto ovlivnila neúčast jednoho slovenského týmu. „Měl ho postavit Lhoťan Pavel Miloš, který žije a podniká v Novém Městě nad Váhom, bohužel nejnovější opatření jeho tým nepustil přes hranice,“ okomentoval neúčast jediného zahraničního účastníka šéf hasičů Miroslav Pokorný.

Domáci složky postavily šest týmů, zbytek byl z blízkého nebo i vzdálenějšího okolí. Nejvzdálenější tým se jmenoval příznačně Zastávka a byl to sbor učitelů ze Zastávky u Brna.

Vařit se začalo kolem osmé ráno, hotovo bylo v pravé poledne. Žádné velké překvapení se nekonalo. První místo bral velmi kvalitní zvěřinový guláš od místních myslivců. Druhou příčku obsadil loňský vítěz - Hokejový klub Ostrožská Lhota. „My jsme s druhým místem naprosto spokojeni. Je to luxusní umístění, děkuji celému týmu za excelentní spolupráci,“ pochválil své hokejové kolegy Bohuš Pavlas.

Celý Gulášfest chválil také starosta hasičů Miroslav Pokorný. „Super akce, lidi se bavili. Přišlo 315 platících, vydalo se kolem 1 200 porcí guláše. Jsme maximálně spokojeni. Místo slovenského týmu jsme nasadili naše mladé hasiče. Jsem rád, že mladí byli úspěšní. Všichni doufáme, že příští ročník se uskuteční v plánovaném jarním termínu,“ přál si na závěr si šéf lhotských hasičů.

Stanislav Dufka

Vyhlašování výsledků na 2. ročníku lhotského Gulášfestu. Foto: std.

..... Pošlete fotku s celebritou, rádi ji zveřejníme

Máte společnou fotku se známou osobností, sportovcem, hercem, zpěvákem nebo zpěvačkou? Neděláte s tím tajnosti? Pošlete ji (sdufka@seznam.cz), připojte krátkou informaci, kde byla fotka pořízena,

jak vznikla a kdo je jejím autorem. Rádi ji zveřejníme ve lhotském zpravodaji. Tady je další várka fotek, za které znovu moc a moc děkujeme.

Edita Zbořilová a bývalý reprezentant Milan Kerbr

Milan Kerbr je bývalý český fotbalový útočník a reprezentant, držitel stříbrné medaile z mistrovství Evropy roku 1996, i když na šampionátu nenastoupil. Je to rodák z Bílovic u Uherského Hradiště. Fotka je z roku 2005, Milan Kerbr tehdy trénoval fotbalisty Bílovic, kteří hráli na našem hřišti. Není bez zajímavosti, že bývalý manžel Edity – Stanislav Zbořil, vytáhl Kerbra na školním výletě z rozbourené vody.

Edita Zbořilová a bývalý fotbalista Milan Kerbr na lhotském hřišti. Foto: std.

Šárka Křiváková a Iva Janžurová

Krásnou fotkou se může pochlubit Šárka Křiváková. Česká top herečka se před dvěma lety zúčastnila v Uherském Hradišti Letní filmové školy. Tam také vznikla tato fotka. „Byla velice milá a vtipná, měla tam besedu a bylo to super. Když jsem se s ním chtěla vyfotit, tak se smála, že mi pokazí fotku. Byla maximálně ochotná,“ svěřila se Šárka. Iva Janžurová se ve filmu poprvé objevila v 60. letech 20. století. Po několika epizodních rolích jí dal velkou příležitost režisér Karel Kachyňa, když ji v roce 1966 obsadil do svého filmu Kočár do Vídně. Za hlavní role ve filmech Petrolejové lampy a Morgiana byla nominována na cenu za nejlepší herecký výkon na prestižním festivalu v Cannes.

Šárka Křiváková se s Ivou Janžurovou setkala na Letní filmové škole v Uherském Hradišti. Foto: archiv ŠK.

Stanislav Dufka a profesor Pavel Pafko

Fotka je z letošního června. Profesor Pavel Pafko jezdí pravidelně na akci Na kole dětem, kterou pořádá Josef Zimovčák z Veselí nad Moravou. Je to sportovní projekt na podporu onkologicky nemocných dětí. V letošním roce se k pelotonu připojil v Dolním Němčí také Stanislav Dufka, tam také vznikla fotka se známým doktorem, který jel ve svém osmdesáti letech tři etapy. Každá z nich měřila kolem sta kilometrů. Profesor Pavel Pafko získal mediální známost v prosinci 1996 operativním odstraněním plicního nádoru prezidentu republiky Václavu Havlovi. V prosinci 1997 provedl se svým týmem první transplantaci plic na území České republiky. V příštím roce se pojedje Na kole dětem po stejné trase jako letos. Zúčastnit se může každý, pro Lhořany je nejvýhodnější třetí trasa, která vede z Luhačovic do Bzence (112 km), nebo se můžete připojit na zastávce v Dolním Němčí a pokračovat v pelotonu do Bzence. Nebo můžete absolvovat jen část

Jedna ze zastávek pelotonu byla v Dolním Němčí, tam také vznikla tato fotka. Foto: archiv std.

etapy a podpořit dobrou věc.

Podrobné informace najdete na: www.nakoledetem.cz

Také v naší Lhotě začal po půlroční koronavirové pauze nový školní rok. Prvňáčky přivítali na obci. Jsem rád, že už jste naši – řekl zástupce ředitele prvňáčkům

Nejočekávanější den především pro naše prvňáčky a jejich rodiny začal v osm hodin ráno na Obecním úřadě v Ostrožské Lhotě. Čtrnáct prvňáčků se sešlo v úterý 1. září v zasedací místnosti na slavnostním uvítání. Nejprve si vzal slovo zástupce ředitele školy Libor Daňhel.

„V první řadě bych rád přivítal vás, vážení rodiče, a v neposlední řadě vás, naši prvňáčci. Chtěl bych říct, že jsem rád, že už jste ‚naší‘. Vy jste ‚naší‘ a my jsme ‚vaší‘ a rádi bychom byli vaši kamarádi. Věřte, že jsme se snažili v průběhu prázdnin i díky vstřícnosti obce připravit školu tak, aby se vám v ní líbilo. Je tam spousta nových a zajímavých věcí,“ řekl mimo jiné zástupce ředitele lhotské školy.

Poté si vzal slovo starosta obce Roman Tuháček. „Dnešní den je pro

vás velice důležitý. Dnešním dnem začíná nová etapa vašeho života, stáváte se školáky a žáky Základní školy v Ostrožské Lhotě. Jistě se na školu těšíte. Máte před sebou spoustu hezkých dnů plných poznávání, získávání nových vědomostí, dovedností, ale také nových kamarádů, kteří vás budou provázet nejen ve škole. Každý z vás je jedinečný a každému se jistě povede najít to, v čem vyniká. Nebojte se ve škole ptát na všechno, co vás zajímá. Přejí vám, ať do vašeho prvního školního roku vykročíte pravou nohou. Tak teď s radostí a s úsměvem do školy,“ povzbudil natěšené prvňáčky první muž naší obce.

Ve škole zasedli prvňáčci poprvé do lavic a od paní učitelky Adély Warchilové dostali také první menší úkol.

Tady je seznam našich prvňáčků:

- Botek Pavel
- Budařová Viktorie
- Hanák Jiří
- Frantová Ellen
- Matušítková Gabriela
- Nejezchleba Jan
- Pavelková Ludmila
- Poiselová Eliška
- Ratajský Filip
- Tuháček Michal
- Vítek Theodor
- Zachová Alice
- Zámečník Daniel
- Pokorný Jakub.

std

První minuty prvňáčků ve škole. Foto: Stanislav Dufka.

..... Svět očima dnešních dětí

Na otázky odpovídali žáci naší školy od první po devátou třídu bezprostředně a s velkým nadšením.

Naše škola je...

...žlutá, krásná, v pohodě, vědecká, vyrábějící, malá, nová, „minecraftácká“.

Jsem...

...borec, holka, kluk, nejlepší, jsem Radim, divná, olympijský vítěz, fotograf, hodná, protivný, tvrdohlavá, maminčina, člověk.

Baví mě...

...hrát si, matika, přestávky, baví se s lidmi, minecraft, fotit, jezdit na pionyrovi, koně, kreslení, judo, počítačové hry, prvouka, myslet, klavír.

Bojím se...

...pavouků, hadů, výšky, nových lidí, testů, před zápasem, koronaviru, klauna, trochu špatného hodnocení, neznámého, bouřky.

Ve škole postrádám...

...mobil, maminku, postel, cukrovou vatu, boty, wi-fi, zmrzlinu, jídlo, mozek, boyfriend.

Nesnším...

...kaluže, pavouky, vstávání, brokolici, tlusté maso, Brno, když musím nosit roušku, výtvarku, uklízení, když jsem sama, když nejde internet, když utratím peníze, blbost, domácí úkoly.

Obdivuji...

...sebe, lidi, kteří to v životě někam dotáhli, vesmír, učitele, Táničku, pana zástupce, foťák, doktory, hasiče, sestřičky, vegetariány, paní kuchařky, mamku a tatku, Cristiana RONALDA.

Záleží mně na...

...mamce, tatkově, na rodině, kamarádech, dobrých výsledcích, úhlu pohledu, zvířatech, vzhledu, Filipovi, přírodě.

Až budu velký/á...

...budu úspěšná, fotograf, starší, mít děti, zubařka, budu velký, populární, procestuji svět, budu mít dobré zaměstnání, hodného a milého kluka, chci mít motorku, budu záchranář.

Sladké je...

...cukroví, bonbóny, pusa, maminka, čokoláda, řeči, ovoce, babiččiny buchty, Tánička, sny.

Kyselé je...

...zelí, citron, obličeje, déšť, pondělní ráno, žížalky, okurky, ocet, kyselina.

Silný je...

...vztah, káva, hlas, kůň, kluk se sixpackem, srdce, nervy, svaly, kamarádství, já, buldozér, Rambo, vítr, déšť.

Slabý je...

...moucha, morálka, miminko, odvar, internet, výkon, čaj, papír, starý člověk, mládě.

Vážím si...

...rodiny, zdraví, kamarádů, pana ředitele, jídla, školy, učitelů, mé holky, peněz, domova, drahých věcí, zvířat, přírody, medaile, pomoci, ovoce a zeleninu (v obchodě na váze), každého dne.

Jana Všetulová

Společná práce dětí ze školní družiny – vykreslovaly všechny.

..... Veřejný dopis rodičům od ředitele školy

Vážení a milí přátelé školy v Ostrožské Lhotě!

Rád bych vás seznámil s nejdůležitějšími změnami, ke kterým ve škole došlo v minulém roce a také stručně s plány do nejbližší budoucnosti.

V lednu byla dokončena nová kuchyňka pro žáky: je vybavena moderní technikou, vejde se do ní více žáků a můžeme ji tedy častěji využívat v rámci výuky i zájmových kroužků, o které je neustále velký zájem.

V průběhu celého školního roku jsme postupně budovali 15 žákovských pracovišť pro výuku dílen převážně z dotace Zlínského kraje. Jsou moderně vybavena a díky nákupu menšího nářadí jsou k dispozici žákům už od 1. třídy! Proto nadále pro výuku pracovní výchovy nebudeme spojovat třídy, a navíc opět nabídneme žákům využití dílen i formou kroužku.

Nejen v souvislosti s aktuální epidemiologickou situací v celém světě (což komplikuje i veřejná setkání typu plenární schůze rodičů) máme nově připravenou útulnou návštěvní místnost, ve které se budete moci v klidu setkávat s učiteli při zachování vašeho soukromí. Tato místnost je připravena v případě potřeby krátkodobě (než si někdo vyzvedne své dítě) posloužit jako izolační místnost.

Ještě před uzavřením škol jsem seznámil pana starostu s požadavky na modernizaci školních prostor většího rozsahu. Shodli jsme se na tom, že je třeba zlepšit osvětlení ve třídách i na chodbách, a pokud to bude možné, nahradit staleté, místy notně sešlapané mozaikové chodby a srovnat schodiště. Toto vše se v průběhu hlavních prázdnin zdárně zdařilo.

Nesmím zapomenout ani na to, že máme zbrusu nové vchodové dveře doplněné v rámci zabezpečení budovy videotelefonem. A v neposlední řadě už nám voní i devátá třída! Po odstranění staleté navážky se dočkala voňavé podlahy a nové výmalby (stejně jako několik dalších tříd).

Za vynikající spolupráci při realizaci této velké investice (převážně hrazené ministerstvem financí) moc moc děkuji panu starostovi Ing. Romanu Tuháčkovi, který si (spolu s širším vedením obce) naprosto jasně z možností: škola přežije, nebo škola se bude rozvíjet, vybral tu druhou možnost. Díky!

Jen na okraj k mateřské škole: i zde se přidalo – máme již tři třídy a děti můžeme dělit do tří skupin a lépe s nimi pracovat. Jako poslední akce v tomto kalendářním roce probíhá kompletní modernizace rozvodů a sociálního zařízení ve stávajících třídách MŠ.

Abych dokončil „budovatelskou“ kapitolu: v jarních měsících proběhne doplnění zahrady ZŠ o názorné výukové pomůcky včetně meteostanice a altánu (přijde vhod v horkých dnech, kdy do většiny tříd pálí

Ředitel školy v Ostrožské Lhotě – Ivo Vojtík. Foto: archiv IV.

sluníčko). Ještě větší změnu budete moci pozorovat ve svahu mezi zdravotním střediskem a sportovní halou. Zde školní zahrada vlastně celá vyrostle. Nabídne cestičky, posezení, pergolu i řadu zábavných prvků včetně jezírka, vysazený budou tradiční dřeviny.

I tato investice je téměř celá hrazena státem a zahrada školy i školky budou samozřejmě mimo provozní dobu ZŠ a MŠ přístupné veřejnosti.

Nyní přejdu k „softwaru“. Jistě se shodneme na tom, že chcete mít co nejlépe vzdělané děti. Rád bych vás tu znovu ujistil, že toto je prioritou celého učitelského sboru. Před dvěma lety jsme se sešli poprvé, v sále Na Obecním, a potom ještě mnohokrát, což nebývá úplně obvyklé, v neobvyklé situaci se však nacházela i naše škola. Prudký úbytek počtu žáků na 2. stupni vyžadoval bezodkladné užití některých úsporných opatření, hlavně spojování tříd v některých hodinách. Zatímco minulý rok jsme ještě v některých hodinách spojovali všechny třídy 2. stupně, letos spojujeme nejvýše dvě. Vždyť vloni jsme v září měli 86 žáků, nyní je jich už 101!

O chystaných změnách jsem připraven se spolu svými zástupci i celým učitelským sborem s vámi bavit i nadále. Rozhodně se já jako ředitel školy nehodlám pouštět do revolučních změn ve výuce. Jsem si neustále vědom, že naše škola není výběrová, ale „naše“, a že se celý učitelský

sbor soustřeďuje na to, abychom mohli k vašim dětem v těch početně malých třídách najít cestičky, které jim pomohou získat dovednosti potřebné pro život za deset, dvacet či třicet let, když zároveň celý svět pořádně neví, co bude za rok...

Nebudujeme školu Montessori, Dalton, Waldorf či Hejného, ale snažíme se nacházet smysluplné prvky vzdělávání všude kolem. Nehrajeme si na vědce, dobře víme, že vše podstatné z pedagogiky bylo vymyšleno. Což zároveň znamená, že pozorně sledujeme, co moderní věda zjišťuje o tom, jak co nejlépe rozvíjet mozek při učení. A všichni víme, že u začátků byl Jan Amos Komenský, rodák z našeho kraje.

Dobře víme, že pryč jsou časy, kdy co neřekl učitel, žák se nedozvěděl. Nedobrovolně a naplno, ze dne na den, jsme na hranice tohoto starého přístupu narazili před půl rokem. Rodiče, učitelé i žáci naplno pocítili (a teď uvedu několik bodů):

- Žák je zodpovědný za své vzdělání: bylo mnohem snazší se škole vyhnout.
 - Žák je schopen okamžitě vyhodnotit svou práci a vyvodit z toho důsledky pro své další vzdělávání.
 - Rodič je zodpovědný za své dítě.
 - Učitel pozná své žáky a provází je na jejich cestě za vzděláním, nachází si cestu ke každému z nich, nesrovnává je mezi sebou, ale poskytnutím okamžité zpětné vazby jim umožňuje porovnat jejich sebehodnocení s hodnocením.
- Myslím, že naše škola se s přechodem na online výuku srovnala víc než se ctí, nezůstali jsme ani mimo pozornost médií (regionální týdeník, reportáž v ČT1).

Následující dva školní příspěvky se nám omylem nedostaly do prázdninového zpravodaje. Autorům se omlouváme, tady jsou:

Stavíme z KAPLY a TOM TECU

Už od prvního týdne obnovené výuky si mohli pářáci vyzkoušet geniální dřevěnou stavebnici Kapla, která má jediný prvek – dřevěný hranol s poměry stran 1:3:5. Díky výjimečné přesnosti rozměrů, precizním hranám, přesným pravým úhlům a dokonalé rovnosti povrchu lze postavit stavby, které drží pohromadě pouze pomocí gravitačních sil a tření, bez použití lepidla nebo spojovacích prvků. Další stavebnicí je TOM TEC, kterou jsme také pořádně otestovali. Součástí této dřevěné stavebnice jsou i plastové spojky, díky kterým lze vytvářet i pohyblivé modely.

Lidské tělo ve škole

V rámci obnovené prezenční výuky jsme v páté třídě prožili zajímavý celotýdenní projekt LIDSKÉ TĚLO. Toto téma se prolínalo všemi vyučovacími předměty, takže například v matematice jsme si měřili délku kostí a vlasů, měřili jsme si tep, seznamovali jsme se s fungováním vnitřních orgánů. Také jsme výtvarně tvořili, popisovali kostru, četli si mnoho zajímavostí a pracovali jsme i s novou stavebnicí Kapla. Uprostřed tohoto týdenního projektu nás navštívil redaktor České televize Josef Kvasnička, kterému se v naší škole moc líbilo. Vzniklý dokument byl odvysílán na ČT 1 v pondělí 8. června 2020 a z našich žáků se tak staly „televizní hvězdy“. Práce na tomto projektu děti i mě moc bavila.

Irena Kapustová

Stále častěji zmiňujeme program Začít spolu, takže vám nyní stručně představím jeho pozitiva:

Proč Začít spolu

Výhody pro děti

Jako dítě chápu, k čemu mi je to, co se zrovna učím. Dovedu si vybrat a vysvětlit, na čem a proč pracuji. Poradím si, když nastanou problémy. Umím naslouchat a pomoci, když někdo potřebuje, a vím, že ostatní zvládnou totéž, když potřebuji já.

Výhody pro rodiče

Jako rodič vím, co se ve třídě děje a mohu se do dění v ní aktivně zapojit. Spoluvytvářím tak komunitu, které mohu být prospěšný a která může být užitečná mně. Partnerský vztah se školou mi dává prostor svému dítěti důvěřovat. Ví, že mé dítě i já jsme v bezpečí dobrých vztahů.

Výhody pro učitele

Jako učitel mám daleko více svobody, mohu využít svou kreativitu, intuici a osobnost. Díky důrazu na spolupráci a vzájemné učení mohu snáze zapojit všechny děti.

Věřím, že naše dosavadní spolupráce bude úspěšně pokračovat. Přivítám jakékoli náměty, neváhejte mne nebo členy vedení a učitelského sboru kdykoli kontaktovat.

Vyzývám k další spolupráci veřejnost, tedy vlastně všechny občany Ostrožské Lhoty.

Děkuji za vaši důvěru!

Mgr. Ivo Vojtík, ředitel školy

Foto 2x ZŠ O. Lhota.

..... Hodová fotbalová remíza.

Všechno bylo dokonale připraveno. Dík všem – chválil manažer

Skvělý nápad, výborná organizace a parádní divácká a také hráčská účast. To byl hodový fotbalový mač v Ostrožské Lhotě. Hlavní organizátor celé akce byl Petr Ťulop Ratajský. „Nápad přišel minulý rok, když Mirek Bachan pořádal vzpomínkový zápas s dorostem,“ vysvětloval Petr a dodal: „Letos bylo 15 let od postupu, tak se termín přímo nabízel.“

Na jedné straně stálo mužstvo, které od roku 2005 třikrát v řadě postupovalo ze základní třídy až do nejvyšší krajské soutěže – do I. B třídy. Na druhé straně byl posilněný tým starých pánů Lhoty.

O výsledek ani tak nešlo, ale pro milovníky statistik dodejme, že zápas skončil spravedlivou remízou 3:3. Utkání precizně odřídil zkušený rozhodčí Mirek Malušek.

Trenér Dominik měl špičkové tréninky

Jak už jsme vzpomněli v úvodu, tak hlavním iniciátorem a organizátorem byl Petr Ratajský, který před patnácti lety nastupoval na postu stopera. Jak vzpomíná na tehdejší partu?

„Spadlo se do základní třídy, někteří hráči skončili. Zůstal jsem já, Jarek Hájek, Zdeněk Machala, pak přišel Dalibor Gabriel, brankář Jenda Soukeník a kluci z dorostu. Martin Matuščík, Tomáš Matuščík a další. Od prvního zápasu se šlapalo na postup. První rok jsme se přetahovali s mužstvem Nezdenic, nakonec se podařilo postoupit. Během té éry jsme měli 46 soutěžních utkání bez prohry,“ vzpomíná hlavní organizátor a chválí také tehdejšího trenéra Josefa Dominika: „Měl špičkové tréninky. Před zápasem jsme měli důkladné rozcvičky, to nikdy předtím nebyvalo. Jeho zásluha byla obrovská.“

Právě tehdejší trenér Josef Dominik seděl na lavičce „svého“ týmu znovu po patnácti letech.

„Je to neuvěřitelné, jak to uběhlo. Kluci jsou skoro stejní. Tehdy jsem přišel k mužstvu a spadli jsme do základní třídy, to mě vůbec nemrzelo. Do týmu přišel špičkový hráč Dalibor Gabriel, který předtím hrával druhou ligu v Kunovicích a do Lhoty se přizpůsobil. Kluci se kolem něho nabalili. Začalo se poctivě trénovat. Je neuvěřitelné, že v té době chodilo na tréninky třináct hráčů – což bylo na základní třídu něco neskutečného. Kádr byl mladý, chtěl něco ukázat,“ připomíná tehdejší kouč Josef Dominik, který využíval svoje zkušenosti ze staroměstského Synotu.

„Největší zkušenost byla s trenérem Vlastimilem Marečkem, když jsem sledoval jeho tréninky v dorostu v Synotu, kde jsem měl kluky. Už tehdy byl profesionální trenér, pak už mířil do Zlína, do Teplic. Stala se z něho trenérská osobnost. Nakonec to dopadlo, jak to dopadlo,“ říká se smutkem v očích Josef Dominik (Trenér Vlastimil Mareček zemřel ve 41 letech na rakovinu, se kterou opakovaně bojoval).

Zápas spokojeně sledoval také manažer starých pánů František Štergenich. „Chtěl bych hlavně poděkovat Petrovi Ratajskému za dnešní organizaci a skvělé odpoledne. Všechno bylo dokonale připraveno, velké díky patří také všem ostatním, kteří se na organizaci podíleli,“ chválil na závěr Franta Štergenich.

Bývalí hráči SK - Výběr Lhoty 2005 - 3:3 (1:2)

Sled branek: 1:0 – Pavlas, 1:1 – Štergenich, 1:2 – Zalubil, 1:3 – Matuščík, 2:3 – Hyrák, 3:3 – Kuba.

Stanislav Dufka

Mančaft, který neprohrál úctyhodných 46 zápasů bez porážky

Téměř totožný tým na lhotském hřišti po patnácti letech. Foto: 2x Stanislav Dufka

Přidejme ještě výtah z kroniky, který k této akci zpracoval Bedřich Doležal.

Když Lhota v roce 2003 spadla do základní třídy, tak to bylo po 39 letech. V základní třídě začala spanilá jízda, která skončila postupem do I. B třídy. Znamenalo to postup třikrát v řadě. V prvním roce odehrála Lhota prvních dvacet zápasů bez porážky, jediný bod ztratila na půdě Nezdenic hned v prvním kole. Nejlepší střelci branek: Martin Hubík 29 a Martin Zalubil 28.

Následoval postup do Okresní soutěže. V prvním kole výhra na hřišti v Osvětimanech. Celkově po podzimu devět výher a čtyři remízy. Jaro už byla jen formalita –

první místo a postup do okresního přeboru s náskokem 14 bodů a také vytvoření unikátní série 46 soutěžních zápasů bez prohry. Nejlepší střelci: Martin Zalubil 29, Jirka Dominik 15.

Série zápasů bez prohry skončila v okresním přeboru hned v prvním zápase. Přesto skončila Lhota po podzimu na parádním třetím místě. V konečné tabulce obsadili svěřenci Josefa Dominika druhou příčku, ze které postoupili potřetí v řadě – do I. B třídy. V témže roce slavil TJ Sokol 60. výročí od svého založení. Postup byl od fotbalistů tím nejlepším dárkem.

..... Fotbalová Lhota má po pěti letech znovu žáky

Po pěti letech se v naší Lhotě hrálo znovu mistrovské utkání žáků. Mužstvo, které trénuje Richard Dominik, se v letošní sezoně přihlásilo do okresního přeboru. A vede si skvěle. Po pěti zářijových zápasech mají naši žáci pět výher a vedou minitabulku. V rámci spolupráce s fotbalem v Hluku hostuje v našem týmu několik mladých fotbalistů ze sousedního Spartaku. „Na střídavý start máme tři kluky. Poprvé hráli ve čtvrtém kole. Myslím, že je to dobře, zvýší to kvalitu a konkurenci,“ řekl kouč Richard Dominik.

Trenér starší přípravky je Josef Havlík a nejmladší lhotské fotbalisty vede Tonda Brhel.

Přípravky Lhoty na Javořině Cupu 2020

První víkend v září se přípravka Lhoty zúčastnila velkého turnaje ve Slavkově, který pořadatelé nazvali Javořina Cup. V obou kategoriích se velkého turnaje zúčastnilo třináct mančaftů. Mladší přípravka skončila na čtvrtém místě – jako nejlepší hráč byl vyhodnocen Kuba Uhříček. Starší přípravka obsadila šestou příčku – nejlepší byl Ondra Matušík.

std

Mladší při své premiéře na hřišti brodského ČSK. Foto: Hana Havlíková.

..... Erik Pešík se oženil a už zase střílí branky. Chceme postup i pohár, říká v rozhovoru pro Deník

Oženil se a už mu to zase střílí. Útočník Ostrožské Lhoty Erik Pešík tvrdí, že mu svatba pomohla v běžném životě i ve sportu, na hřišti se teď cítí mnohem lépe. „Předtím mi to tolik nešlo, trápil jsem se. Měl jsem z toho i deprese, ale po té veselce to ze mě spadlo a už jsem se zase rozjel,“ směje se osmadvacetiletý fotbalista. Svatbu měl osmého srpna, přítelkyni Martinu si vzal za ženu v kostele v rodné Ostrožské Lhotě. Že Pešíkovi manželství svědčí potvrzuje tabulka střelců. Známy útočník je sedmi brankami nejlepším kanonýrem okresní uherskohradištské soutěže B.

„Jsem zatím spokojený. Nad své osobní statistiky samozřejmě stavím týmový úspěch, ale když dám v sezoně kolem třicet branek, zlobit se nebudu,“ říká.

Svoji letošní bilanci si výrazně vylepšil v zápase s béčkem Dolního Němčí, na pohodové výhře 7:0 se podílel hned čtyřmi góly. Dvakrát se trefil v úvodní čtvrtině, další dvě rány zasadil soupeři za rozhodnutého stavu na konci střetnutí. „Tolik branek v jednom zápase jsem dlouho nedal,“ přiznává. „Možná to ale bylo tou svatbou, ze které jsem byl docela nervózní,“ tvrdí.

Víkendový duel si ale stejně jako zbytek domácího týmu náramně užil. „Na soupeře jsme vletěli. Rychle dali čtyři góly a pak zápas v klidu kontrolovali. I když jsme ve druhé půli trochu polevili, nakonec jsme s přehledem zvítězili,“ pronesl Pešík.

Se spoluhráči pak i díky pondělnímu státnímu svátku povedený duel rozebrali o něco déle, než bývá v Ostrožské Lhotě zvykem. „Oslava se trochu protáhla,“ přiznává s úsměvem.

Do kabiny musí navíc přinést slivovici. „Kluci mě pořád vydírají, prý mám nejlepší kořalku,“ řehtá se.

V Lhotě vládne pohoda. Do klubu se ze sousedního Hluku vrátil kanonýr Martin Zalubil s Miroslavem

Nejlepší střelec Lhoty Erik Pešík. Foto: Dušan Dufka.

Machalou, mužstvo funguje a i přes dvě ztráty pomýšlí na návrat do okresního přeboru. „Máme kvalitní tým, vyšší soutěž by nám slušela,“ míní.

Hlavními konkurenty Ostrožské Lhoty jsou béčko Hluku a Hradčovice. Právě s těmito rivaly ale Pešík a spol. zaváhali. „Oba soupeři už ale také klopýtli, takže je to pořád hratelné,“ má jasno.

Lhoťané si kromě postupu dělají zásluku i na triumf v okresním poháru. Mužstvo už se dostalo do čtvrtfinále. „Pohár je pro nás

priorita. Chceme ho vyhrát,“ tvrdí.

Otázka je, zda se letošní ročník vůbec dohraje. Situace ohledně pandemie koronaviru není vůbec příznivá a je možné, že se bude opakovat minulá sezona. „To by bylo velice špatné, ale žádné obavy nemám. Přinejhorším to zase odpískají a pojedou se dál,“ zůstává Pešík v klidu.

Libor Kopl

Skvělé! Petr Bachan šestý v České republice

Parádně se prezentoval na Mistrovství České republiky v atletice Lhoťan Petr Bachan. Vrchol atletické sezony v kategorii dorostenců mu vyšel na jedničku.

V Ostravě-Vítkovicích v krásném atletickém stánku zůstal dvakrát těsně pod stupni vítězů. V běhu na 800 metrů skončil na šesté příčce. Ve štafetě na 4 x 400

metrů obsadil společně s partákou ze Slovácké Slavie Uherské Hradiště páté místo.

Se závody, které se uskutečnily první víkend v září, byl Petr Bachan spokojený.

„Jsem maximálně spokojený. Děkuji hlavně trenérovi, který dělá maximum pro nás, abychom byli mezi

nejlepšími v Česku. Poděkování patří samozřejmě i těm, co nám fandili, jak na tribuně, tak i u obrazovek,“ poděkoval nejbližším a okomentoval svoje šesté místo v České republice. „Je to paráda, je skvělé už to, že jsem postoupil přímo do finále. Dával jsem si tři cíle: zaběhnout osobák, skončil líp než na osmém místě a hlavně si závody užít. Všechno vyšlo parádně.“

Ještě pro pořádek uveřejňujeme časy: 6. místo na 800m 1:57.80, 5. místo ve štafetě na 4x400m 3:23.02.

Klára Zmeškalová ovládla Mistrovství Moravy

Klub Iron Warriors Zlín spolupořádal druhý zářijový víkend v Blansku Mistrovství Moravy v silovém trojboji. Vzhledem k pandemii koronaviru to byla po delší době jedna z mála možností si znovu zasoutěžit. Na mistrovství startovala také Klára Zmeškalová, která celé závody suverénním způsobem ovládla.

„Troufám si říct, že to byly pro mě velmi úspěšné závody, ani jsem takový úspěch nečekala,“ přiznala závodnice z Ostrožské Lhoty, která překonala několik rekordů. V první disciplíně v Dřepu výkonem 160.5 kg vytvořila nový národní rekord, ve druhé disciplíně v Benchpressu si výkonem 85 kg vytvořila osobní rekord a ve třetí disciplíně Deadlift výkonem 185 kg vyrovnala národní rekord. V celkovém součtu je to 430,5 kg, což je nový národní rekord v juniorkách do 72 kg i v ženách.

„Když se to přepočte na koeficient pro srovnání mezi všemi závodníky, tak jsem obsadila první pořadí v ženách absolutně a zároveň jsem vyhrála celou soutěž. Porazila jsem celé závodní pole, všech 66 účastníků závodu,“ vypočítává závodnice zlínského klubu a dodává:

„Troufám si říct, že to byly pro mě velmi úspěšné závody, ani jsem takový úspěch nečekala,“ přiznala závodnice z Ostrožské Lhoty. Foto: archiv KZ.

Atlet Slovácké Slavie Petr Bachan měl v Ostravě podporu od svých nejbližších. Na fotce s mamkou Štěpánkou. Foto: archiv PB.

„Je to také známka, že se příprava ubírá správným směrem. Věřím, že na Mistrovství republiky, které bude v první polovině října, podám ještě lepší výkon.“

Nutno ještě dodat, že pro klub Iron Warriors Zlín skončilo Mistrovství Moravy také oddílovým úspěchem. V celkovém součtu, ve kterém se sčítají výsledky všech členů, obsadili svěřenci Radomila Vašíka s výkonem 2 293 kg první místo z 23 oddílů.

Práci trenéra, který se mimo jiné podílí na silové přípravě profesionálního hokejového klubu HC Berani Zlín, Klára Zmeškalová jenom chválí:

„Mám úžasný tréninkový program, už druhým rokem se neustále zlepšuji. Také bych chtěla poděkovat celé rodině za podporu. Velké díky patří všem těm, kteří si tento článek přečtou a čtou všechny články o mých cestách a výkonech, chtěla bych Vám všem občanům obce Ostrožská Lhota poděkovat a popřát hlavně štěstí a zdraví v této nelehké době,“ řekla na závěr Klára Zmeškalová.

Stanislav Dufka

..... Tenis v sezoně 2020. Klub má nový výbor

Letošní sezona byla samozřejmě ovlivněná vyhlášením nouzového stavu a různých dalších opatření. Tenis však našťastí není tak kontaktní sport, a proto jsme mohli uspořádat na začátku roku dětské tenisové hry (ještě před covidem), odehrát turnaj v oblíbeném Lískovci, který ovládla dvojice našich mladíků: Ondra Turčín s Viktorem Malinou. V jarním období jsme se už potýkali s covidovou situací, ale jak už jsem psal, tenis nebyl těmito opatřeními tak zasažen. Podařilo se nám v omezeném počtu lidí zprovoznit kurty a mohli jsme i trénovat a hrát.

V květnu jsme uskutečnili výroční tenisovou schůzi, kde jsme zhodnotili minulou sezonu – hráčem roku byl vyhlášen Ondra Turčín, který získal během turnajů nejvíce bodů, když vyhrál 5 turnajů a ve zbylých dvou byl ve finále. Významné ocenění za celoživotní přínos pro tenisový klub získali Pavel Malušek a Vlastimil Radoch. Oba dva byli uvedeni do pomyslné síně slávy tenisového klubu a po Frantovi Kotačkovi jsou teprve 2. a 3. v pořadí, kteří získali titul čestný člen tenisového klubu. Ocenění jim předal starosta Ostrožské Lhoty Roman Tuháček a předseda SK Ostrožská Lhota Josef Lopata. Oba dva pánové mají doživotně volný vstup do tenisového areálu a byli osvobozeni pro všechny další sezony od brigád. Chlapi, ještě jednou díky!

Zvolili jsme také nový výbor tenisového klubu. Nejvíce hlasů na výroční schůzi získali: Pavel Turčín, Petr Lopata, Pavel Valčuha, Dalibor Gabriel a Jožka Fojtík. Předsedou byl následně členy výboru zvolen opět Pavel Turčín a místopředsedou TK Petr Lopata.

V červnu jsme uspořádali Antonínkovy turnaj ve čtyřhře mužů, který se stal opět kořistí Viktora a Ondry. V červenci jsme připravili malý týdenní tenisový kemp pro nejmenší členy tenisového klubu. Zúčastnilo se ho 6 dětí, které trénovaly pod dohledem Ondry Turčina, Pavla Turčina a jeden den nás potěšil svou účastí i zkušený Radek Tyml. Kromě tenisu jsme s dětmi byli na koupališti v Hluku a využili jsme i přilehlé tělocvičny pro dovednostní soutěže a posilovací cviky.

V srpnu proběhl turnaj veteránů, jež suverénně ovládl Zdeněk Kotačka, na kterého si během turnaje žádný soupeř neuhrál víc jak 2 gamy v jednom setu.

Zdeněk Kotačka získal jedenáctý titul Mistrovství Lhoty

Nejprestižnější turnaj Mistrovství Lhoty měl tři hlavní favority, ale všem vypálil rybník nezdolný lhotský Nadal a hrající legenda Zdeněk Kotačka, když v semifinále porazil Ondru Turčina a ve finále si poradil i s Viktorem

Legenda – Zdeněk Kotačka získal jedenáctý titul Mistrovství Lhoty. Gratulujeme.

Tradičně největší zastoupení má Burčákový turnaj.

Malinou. Získal už jedenáctý titul a klobouk dolů před jeho neuvěřitelnou houževnatostí.

V září jsme ještě odehráli Burčákový turnaj, kterého se zúčastnilo 8 dvojic a vítězství si po dvou letech odnesli Pavel Turčín se Zdeňkem Kotačkou. Před námi už je jen poslední turnaj v Lískovci. V průběžném žebříčku vede Zdeněk Kotačka nad Viktorem Malinou a Ondrou Turčínem. Snad jedině neúčast by ho mohla připravit o titul hráče sezony, který si letos opravdu zaslouží.

Všechny turnaje byly skvěle obsazené. Bylo vidět, že v covidové situaci mají pánové chuť hrát a takovou účast na turnajích dlouho nepamatujeme. V této sezoně dosáhl tenisový klub na 48 členů, což se už také hodně dlouho nestalo a jsme rádi, že mají obyvatelé Ostrožské Lhoty o tenis větší zájem.

Děkuji všem členům tenisového klubu za brigádnickou činnost – počet odpracovaných hodin se blíží k hranici 300. Přeji všem čtenářům Zpravodaje a obyvatelům Lhoty pevné zdraví v nadcházejícím období, a pokud budete mít čas a chuť, tak si přijďte zahrát.

Pavel Turčín, předseda TK

..... Hasičské soustředění na Babí hoře v Hluku

Na naše v pořadí již třetí soustředění, které se konalo na Babí hoře, jsme odjeli druhý víkend v srpnu, a to v počtu 27 dětí a 12 dospělých. Tak jako každý rok jsme trénovali na závod požárnické všestrannosti, který nás s dětmi čeká už v říjnu v Podolí.

Trenéři dostali za úspěšnou sezonu krásné dárky

Mladí hasiči se zdokonalovali ve střelbě, vážení uzlů, zdravotvědě, topografických značkách, požární ochraně, určovali správný azimut a na závěr soustředění si zaběhli cvičný závod požárnické všestrannosti, který u všech dopadl velice dobře.

V pátek jsme se rozloučili s Šarlotou a Filipem, kteří v žácích končí a dál už budou běhat pouze za dorost. V sobotu se celé odpoledne neslo ve znamení „Her bez hranic“ - týmy musely plnit jednotlivé úkoly jako například obmotat svého vedoucího toaletním papírem a udělat z něj mumii nebo co nejrychleji obléct svého vedoucího do záchranného oblečení.

V sobotu nás přijela zchlazená hasičská cisterna, která nám nahradila bazén, který na Babí hoře nebyl. Večer se loučily skvělou písničkou děti s trenéry a jako poděkování za velmi úspěšnou sezonu jsme dostali krásné dárky, za což všem moc děkujeme. Když se setmělo, sešli jsme se u táboráku, kde si děti poslechly příběh o tom, jaké bytosti žijí v lese a jak se k nim chovat, potom se děti šly přesvědčit, jestli v lese

V červenci jsme připravili malý týdenní tenisový kemp pro nejmenší členy tenisového klubu. Foto: 3x TK Ostrožská Lhota.

opravdu žije Rusalka, Divoženka, Hejkal a spoustu dalších. Skoro nikdo se nebál a zvládli to i ti nejmenší. Dorostence čekala také stezka odvahy, kdy se večer museli přesunout z Blatničky na Babí horu, tady už se nedá říct, že se nikdo nebál.

Letošní soustředění bylo moc fajn, všem se líbilo a doufáme, že příští rok pojedeme zase v takové velké veselé partě jako letos.

Text a foto: Ivana Vaďurová

Silvestr Mach stříbrný v lukostřelbě

Jak už jsme vás informovali, tak členové klubu dp Lukostřelba Zlín jsou i dva Lhotané: Silvestr Mach a Stanislav Kuřina. První jmenovaný už má za sebou úspěšné závody.

„Ve druhém kole Moravského zemského poháru jsem se umístil na čtvrtém místě z 29 střelců. Ve druhém kole BOW open (seriál tří závodů) jsem skončil na druhé příčce z 19 účastníků. V obou případech mě dělilo jedenáct bodů od lepšího umístění, to značí dva nebo tři dobře trefené šipy,“ popisoval

zářijové závody Silvestr Mach, kterého čeká začátkem října Mistrovství Česka v Sedmihorkách u Turnova – tak držme palce.

std

Druhé místo z devatenácti lukostřelců je parádní umístění. Silvestr Mach s oceněním. Foto: archiv SM.

Turisté na Lučině

Druhou srpnovou neděli měli turisté v plánu cyklovýlet na Radějov. Celou akci zorganizoval Pavel Malušek. V neděli dopoledne vyrazila skupiny pěti cyklistů směrem k vodní nádrži Lučina u Radějova.

Fotka je z občerstvení, které proběhlo v penzionu Blatnice. Foto: Stanislav Dufka

Během trasy se přidali další cykloturisté. Trasa tam vedla:

Ostrožská Lhota – Uherský Ostroh – Veselí nad Moravou – Vnorovy – Strážnice – Radějov – Lučina.

Byla dlouhá asi 32 km. Na Lučině byla menší pauza na občerstvení a zpět se jelo po trase:

Lučina – Tvarožná Lhota – Kněždub – Hroznová Lhota – Tasov – Lipov – Louka – Blatnice – Ostrožská Lhota.

Trasa měřila asi 25km. V Blatnici byla menší zastávka v penzionu Blatnice a na závěr ve vinotéce Blatel. Celkem cykloturisté ujeli 57 km.

std

Mediskont
www.mediskont.cz
TEL.: +420 734 200 291

O NÁS
Mediskont je distributor zdravotnického materiálu a ochranných jednorázových prostředků na území Moravy a Vysočiny. Společnost nabízí expresní a flexibilní dodávky jednorázového ochranného materiálu pro zdravotnické zařízení, výrobní závody či potravináře.

SORTIMENT
Zaměřujeme se zejména na spotřební ochranné prostředky jako jsou rukavice, pláště, čepice, rouškování, dezinfekce a sterilizaci, buničinu, hygienický program (mýdla, toaletní papír, Perlan, ručníky v roli) atd.

MediCredit, a.s.
Branická 213/53, Braník
Praha 147 00
IČO: 07622325
DIČ: CZ07622325

PRODEJNA UHERSKÉ HRADIŠTĚ
Jaktáře 1794
686 01 Uherské Hradiště

PRODEJNA JIHLAVA
U Rybníka 3343
586 01 Jihlava

DODAVATELÉ

- Batist Medical
- Mercator Medical
- Lohman & Rauscher
- Promedica

batist MEDICAL **MERCATOR MEDICAL**
Protecting

LR Lohmann & Rauscher **promedica**

NAŠI ZÁKAZNÍCI

- Nemocnice Tomáše Bati ve Zlíně
- Charita Uherské Hradiště
- Maltézský řád
- Dům zdraví Velké Meziříčí
- Derma Body clinic
- Ministerstvo obrany ČR
- Nemocnice Havířov
- Integrované centrum sociálních služeb Jihlava

NEMOCNICE TOMÁŠE BATI VE ZLÍNĚ **Charita Uherské Hradiště**

DŮMZDRAVÍ
Velké Meziříčí | člen skupiny Futurale

DERMA BODY CLINIC **Ministerstvo obrany České republiky**

NEMOCNICE HAVÍŘOV **Integrované centrum sociálních služeb JIHLAVA**

Svatojacobské hody v naší Lhotě

